

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΡΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΦΗΡΟΤΕΑ
Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 10
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΕ ΜΑΡΤΙΟΥ
Παρά τῷ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσι-
τερικῶν καὶ ἐναντι τοῦ Κηπου.

ΕΚΔΙΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ ὕβρισται. Μάνη καὶ Μανιάται, ὑπὸ Π. Κ.
ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ ΑΙ.
ΠΟΙΗΣΙΣ: Στὴν Ἐρημιά μου, ὑπὸ Ἰ. Πολέμου.
 Μουσική ἀμιλλα, ὑπὸ Ἀθηνᾶς Ν. Σεφεριάτη.
ΕΣΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ: Νὰ μὲν ἐν τῷ Τα-
 χυδρομαίῳ. (Μετάφρασις Ἑλλ.).
 Ὁ φιλελλητισμὸς τοῦ Ποδύκεν, ὑπὸ Κ. Κ.
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ ὑπὸ Dandy.
ΑΝΑΛΕΚΤΑ.
 Ἡ Γυνή κατὰ τὸν Flammariou. (Μετάφρασις Ἰ. Ζ.).
ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ: Μονογραφία Πόρου, Κυθήρων,
 Φολεγάνδρου.
 Ἐν τῷ ΔΕΛΤΙῳ. Ἡμερολόγιον. — Ἔορται τῆς
 ἰσοδομῆς. — Μικραὶ εἰδήσεις. — Ἰδιαιτέρα γράμματα.
 — Νέα βιβλία. — Ἀγγελία.
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ. Μαργαρίτα τῆς Καρ. Em. de
 Girardin.

ΟΙ ΥΒΡΙΣΤΑΙ!

Βεβαίως γοννεχέστερος, σκεπτικώτε-
 ρος, σοβαρώτερος, ἀξιοπρεπέστερος καὶ
 προσεκτικώτερος ἀνατεθραμμένος λαὸς ἀπὸ
 ἡμᾶς οὐδ' ὑπῆρξεν, οὐδὲ θὰ ὑπάρξῃ ποτέ.
 Κηρόμενοι μέχρι φανατισμοῦ τῶν προνο-
 μιῶν, ἄτινα κακῇ μοίρᾳ ἐδόθησαν ἡρῆν, εἰς
 ὕψος ζητήματος ζωῆς, ἢ θανάτου ἀνάγο-
 μεν καὶ τὸν ἐλάχιστον κατ' αὐτῶν ὑπαι-
 νημόν καὶ εὐθεῖν ἱσχυροὶ εἰς πρώτην ἑξα-
 ψιν νὰ θυσιάσωμεν ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους,
 ἔαν καὶ ἡ μάστιξ φιλόστοργος, ἢ θωπευ-
 τικώτερα τῶν χερσῶν, φανῇ πρὸς αὐτὰ
 τεινομένη! Ἐὰν ξένος τις προπετῶς ἀτε-
 νίσῃ πρὸς τὸν Παρθενῶνα, τὸ αἷμα ἀνέρ-
 χεται εἰς τὴν ἀνυπότακτον ἡμῶν κεφαλὴν
 ἔαν ἐκ τοῦ ἀνεγγυεῖ ἑξέτασῃ τὰ τοῦ βίου
 ἡμῶν, τῆς ξενίας καταπατῆ τὰ καθήκοντα
 ἔαν ψιθυρίσῃ ὅτι χακῆς διάγομεν, ἢ ὅτι
 ἡδονίμιστα νὰ διάγωμεν βέλτιον, κηρύσσεται
 παραχρῆμα ὕβριστης, αὐθάδης καὶ ἔαν
 τέλος δὲν ἐγκωμιάσῃ πᾶσαν ἡμῶν πολιτι-
 κὴν νόσον ἢ κοινωνικὴν μαλακίαν, εἶνε ἀ-
 φεύκτως μισέλλη, ὑποχθονίους ἐξυπηρετῶν
 σκοπούς διὰ τῆς ἐξυτελείσεως τῶν χλοε-
 ρῶν δαφνῶν, δι' ὧν στέφεται ὑπὸ τῶν τέ-
 κνων τῆς ἡ σύγχρονος Ἑλλάδος.

Ἐὐτυχῶς ἡμῖς ἐνδιαφέρονται περὶ
 τούτων πάντων οἱ ξένοι. Αἱ ἡμέτεραι πρά-
 ξεις τότε μόνον ὑπ' αὐτῶν τεχνολογοῦν-
 ται, ὅτε τῶν ἰδίων ἐράπτονται συμφερόν-
 των ἐν ἀλλοίᾳ δὲ περιπτώσει, διερχόμεναι
 ἐκ τῆς χώρας ἡμῶν, περιεργάζονται τὰ
 μνημεία καὶ τὰς ἀρχαιοτάτας, ἀτεινέουσι
 τὸν οὐρανὸν καὶ τοὺς ὀρίζοντας καὶ ἐκ-
 πλεόντες λησιμονοῦσι πέραν τοῦ Ταινάρου
 πᾶν μὴ ἀναγόμενον εἰς τὸν βίον καὶ τὰ
 ἔργα τῶν προκατόχων τῆς χώρας, οὓς προ-
 γόνους ὀνομάζομεν.

Ἀλλ' ἂν κατὰ τύχην αὐτόπτης μάρτυς
 ἐπέστελλεν εἰς τὸν ξένον τύπον περιγραφὴν

τῶν ὀργίων, ἄτινα ἐπὶ ταῖς ἐκλογαῖς διε-
 πράξαμεν, ἐξήγγελλεν εἰς τὸν ἀπανταχοῦ
 κόσμον ὅτι οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες, οἱ κα-
 τηγοροῦντες τὸν ἑαυτῶν Βασιλέα, ὅτι πω-
 λεῖ τῶν κήπων τοὺς καρπούς, γίνονται
 αὐτοὶ μεταπράται ἀσυνείδητοι τῶν τιμω-
 τέρων προνομίων τῶν, καὶ ἀντὶ εὐτελῶν
 κερματιῶν τῆς ψήφου τῶν γίνονται οἱ ἑμ-
 ποροὶ καὶ τῶ πλειοδοτοῦντι τὴν τιμὴν αὐ-
 τῶν παρέχουσιν ἂν ἐπέστελλον ὅτι τὴν Ση-
 μαίαν ἡμῶν τὴν ἔθνικην, αὐτὴν ἐκείνην,
 χάριν τῆς ὁποίας ἐπὶ δεκάδα ἑναυτῶν τὸ
 αἶμα τῶν πατέρων μας τὴν χώραν πᾶ-
 σαν κατεπορφύρου, εἰς ῥάκην μετεβάλλομεν
 καὶ ἐσυρομεν ἀνα τὰς ὁδοὺς, ἐν μέσῳ δὲ
 αὐτῆς ἐκεῖ ὅπου τοῦ Σταυροῦ χαράσσεται
 τὸ τίμιον σχῆμα, τὰς εἰκόνας προσεκολλῶ-
 μεν τῶν ἐκλεκτῶν τῆς σήμερον, εἰς εἰδω-
 λολάτραις μεταβαλλόμενοι, εἰς ὕβριστας
 τῆς Σημαίας, τοῦ Σταυροῦ καὶ τῶν ἀο-
 χόντων ἡμῶν ἐτι τῶν βδελυσσομένων τὴν
 τσοσύτην τῶν λατρευτῶν εὐτέλειαν ἂν
 αὐτόπτης μάρτυς ἀνήγγελλε ταῦτα πάντα
 εἰς τὰς ξένας χώρας, τί θ' ἀντετάσσομεν;

ΜΑΝΗ ΚΑΙ ΜΑΝΙΑΤΑΙ

Ἀγαπητέ μοι φίλε,

Ἐπιχειρῶν νὰ γράψω σήμερον συνέχειαν
 τῶν ὀδοιπορικῶν ἀναμνήσεων, ἐπιπαρωδῶ,
 περὶ Μανιατῶν προκειμένου, τὸν ὑπὲρ Ἑλ-
 λήνων στίχον τοῦτον τοῦ Ραδίου Τιμο-
 κρέοντος: «Μοῦσα τοῦδε τοῦ μέλεος κλέος
 ἐστὶ Λάκωνας τίθει, ὡς εἰσὶ καὶ δίκαιον».
 Ἀλλὰ διατὶ νὰ ψάλω κλέος ἐν τῷ πα-
 ρόντι πιθανῶς ἀπροσδιόνυσον; Ἴλεως γενοῦ
 μοι μᾶλλον Σὺ, ἢ Μοῦσα τοῦ humor,
 τοῦ μέθους, κατὰ τὸν ἀειμνηστον συγγρα-
 φέα τῆς Ἐκλεκτικῆς, ἐπικούρου ἔχουσα τὴν
 Μοῦσαν τοῦ μεγαληγόρου ἔπους καὶ τοῦ
 εὐθύμου ἐνθουσιασμοῦ.

Ἡ ἀληθὴς Μάνη κεῖται κυρίως ἐπὶ τοῦ
 Ταινάρου, καὶ οἱ ἀληθεῖς Μανιάται νέμον-
 ται ἀνεκαθεν τὸ μεσημβρινώτατον τῆς Εὐ-
 ρώτης ἀκρωτηρίου. Μανιάτας ἐκάλουν, κα-
 λοῦσι δ' ἐτι καὶ σήμερον, οἱ λοιποὶ Λάκω-
 νες τοὺς κατοικοῦντας πρὸ Ταινάρου, καὶ
 τὸ ἐπώνυμον προῆλθεν ἀπὸ ἱστορικοῦ γεγο-
 νότος, τὸ ὁποῖον θέλω ἐξετάσει εὐρύτερον,
 ἐν προσεχεῖ ἐπιστολῇ μου, ἀπτόμενος τοῦ
 μύθου τῶν ἐν Πελοποννήσῳ σλαβικῶν
 ἐποικίσεων. Ἐπὶ τῆς ἀκρας τοῦ Ταινάρου
 οἰκεῖ λαός, κατὰ πολὺ διαφέρων τῶν λαι-
 πῶν Λακῶνων, ἐρώνηθη καὶ ἐβλάστησε ἐμ-
 ρεῖ διάφορα, προσηλῆθη καὶ ἑτέροις ἐμ-
 ροῖν, χαρακτηρητικῶν. Διαφερόμεν
 δὲ ὡσαύτως ἐχει τὴν μορφήν, διαφέροντα

τὸν κοινωνικὸν βίον καὶ τὴν χώραν, δια-
 φέρον, τέλος, τὸ εἶδος τῶν ἰδεῶν, τῶν ἑξῶν
 καὶ τῶν προλήψεων. Ἐνεκὰ δὲ τούτων
 ἐφελκῆται κατ' ἰσοχὴν τὴν προσοχὴν τοῦ
 ξένου παρατηρητοῦ. Ἐν Ἑλλάδι δυστυ-
 χῶς τὰ πάντα μετέβαλεν, ἢ οἰκτρῶς ἠλ-
 λώισε τὸ πνεῦμα τῆς ἀσυνείδητου μιμη-
 σεως καὶ τοῦ ἀλλογενοῦς πολιτισμοῦ. Ἀλλ'
 ἐν τῇ Μάνῃ τοῦ Ταινάρου ὁ κοινωνικὸς
 βίος καὶ τὰ ἥθη μένουσιν ἀλύμματα, οὐδὲν
 δὲ μετεβλήθη ἢ ἠλλοιώθη ριζικῶς μέχρι
 τῆς σήμερον. Ἀπὸ τῆς ἔθνικῆς ἀπολυτρώ-
 σεως ὁ πανδαμάτωρ χρόνος διέρρευσε
 ἀγῶνος, ἐπιδράσας κατ' ἐλάχιστον. Ταῦτα
 δὲ λέγων, δὲν ἀροῦμαι βεβαίως τὴν ἐπελ-
 θούσαν ἐκ τοῦ πολιτικοῦ βίου πολυσήμα-
 τον πρόσοδον. Αὐτοῦσι πλέον δὲν ἔχουσι τὰ
 ὀρηκτῆρια οὐτῶν περιδῶντοι καὶ ὁθεροὶ
 πειρατικοὶ πληθυσμοί, ὑπὸ τῆς πείνης μά-
 στιζόμενοι, ἐπιπίπτοντες κατὰ τῶν κλυδω-
 νιζομένων πλοίων, ἐνσπείροντες τὸν τρόμον
 ἐπὶ τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν νήσων τοῦ Αἰ-
 γαίου, ἐνεδρεύοντες, κατὰ τὸν Βύρωνα, με-
 ὄμμα ἱερακοῦ ἐπὶ ἐρήμων ἀκτῶν καὶ παρα-
 λίων, ἐπιχειροῦντες δὲ ἠρωϊκᾶς ἐκδρομὰς
 μέχρι Σουδας καὶ Χάνδακος, ἐνθα, παρα-
 τολμῶς ναυμαχοῦντες, ἐνέπνεον φρίκην εἰς
 τοὺς τούρκους πολιορκητὰς πρὸ πολλοῦ δὲ
 ἐξέλιπον ἐκείθεν οἱ, κατὰ Νῆφον, ζητοῦντες
 παρὰ τοῦ κουμπάρου τὸ γέλεκι καὶ τὸ ὑπο-
 κάμισον, ὅπως μὴ τὰ ἀρπάζωσιν ἄλλοι
 καθ' ὄδον. Ἐκεῖ νῦν οἰκεῖ λαὸς ἀγαπῶν τὴν
 ἐργασίαν, σεβόμενος τὸν νόμον καὶ τιμῶν
 τὴν ἀμεροληπιτοῦσαν ἑξουσίαν, ἐς ὑπερβο-
 λὴν ὑπερήφανος ἐπὶ τῇ εὐγενείᾳ τοῦ αἵμα-
 τος, καὶ ἐπιμελῶς ἀπέχων ἀτιμωτικῶν
 ἐγκλημάτων ἢ πράξεων. Κατὰ τὰ ἄλλα
 δὲ ἐμμένει σταθερὸς ἐν τοῖς ἥθεσι, λατρεύων
 τὸ πατριὸν ἔδαφος, αἰσθανόμενος πατριω-
 τισμὸν ἰδιαιτέρον, Μανιάτου οὐχ Ἑλλήνος,
 ὑπάλαμβάνων πάντα φόρον ἀμεσον δου-
 λειαν ἐποικίδιστον, ἰσχυρῶς δὲ ἐπηρεαζό-
 μενος ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῶν φυλετικῶν
 παραδόσεων. Εὐδοκίμει ἐν τῷ ναυτικῷ
 ἐπαγγέλματι ἐδημιούργησεν ἐπὶ ἑδάφους
 ἀγόνου, βραχυῶδους, ἐντελῶς ἀνύδρου, πλου-
 σίους καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἐλαιῶνας ἀποδη-
 μεῖ δὲ περιοδικῶς καὶ πανταχοῦ πρὸς ἐρ-
 γασίαν, δίκην χελιδόνος. Τὸ πνεῦμα, ἐν
 τούτοις, καὶ τὰ ἔθιμα αὐτοῦ διατηρεῖ πάν-
 τοτε ἀνεσφα καὶ ἀναλλοίωτα. Ἀποδημῶν
 εἰς Ἀθήνας ὁ Μανιάτης, στέργει οἰονδή-
 ποτε ἐντιμὸν ἐπαγγέλιμα, οὐδὲν ἐν τῇ εὐτε-
 λείᾳ τοῦ ἔργου διαβλέπων ὄνειδος, καὶ ἀπέ-
 χει μετὰ φροντίδος τῶν χυδαίων τοῦ τραμ-
 πουκισμοῦ ἑξῶν, τῆς ἀκρασίας, τῶν ἀτι-
 μωτικῶν ἐν γένει πράξεων, ὡς μαρτυρεῖ
 προδήλως ὁ βίος αὐτοῦ καὶ ἡ ἱστορία τῶν
 ποινικῶν δικαστηρίων, ἔτι δὲ ὅταν τὸ ἰσχνὸν
 αὐτοῦ βαλάντιον περιβάλλῃ ἠμίσειαν τὸ

*) Ἐπιστολὴ τετάρτη.

πολύ χιλιάδα δραχμών, ενθουσιάζεται με ακατασχετού πόθου την πατρίδα, ποθεύει διαπύρως τὰ ἔθνη καὶ τοὺς βασιλεῖς. Καταλαμβάνεται ὑπὸ περιπαθοῦς νοσταλγίας, ἀναλογιζόμενος ἀδιαλείπτως τὸ «νόστιμον ἡμᾶρ», τοὺς σύγγεις, τὰ τέκνα καὶ τὴν ἡμετέην, καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοήσας ἢς γαίης, θανέναι ἡμερείται», ὡς ὁ οὐμυρικός Ὀδυσσεύς. Νικηλιός ἢ Φαμίγιος, ὄγκουτας βατράχιδόν, ὡς τὸ βαλάντιον, καὶ μεταβάλλεται ἐνίοτε εἰς ἀληθὴ «ἐπιπότην τῆς ἐλευθέρης μορφῆς». Ἀγορεύει παρ' Ἐβραίων στρατιωτικὴν στολὴν παλαιάν, φέρουσαν χρυσὰ ἢ κίτρινα σιρῆτια, ἐὰν δὲν ἔχη ἔτι πῆν κηθεῖσαν διὰ τοῦ αἵματος βαυαροῦ στρατιώτου, προμηθεύεται ὅπλα καὶ βαρέλια πυρτίδος, ἀρπάζει δὲ ἢ ἀποκτᾷ διὰ χρημάτων σιδηροῦν τι κανόνιον, ἀπόμαχον τῶν ἐθνικῶν ἀγώνων, διερχόμενος ἐκ τῆς Ὑδρας ἢ ἐκ τῶν Σπετσῶν, καὶ ἀποδιβάλλεται ἐπὶ τῆς προσφιλοῦς παραλίας, συνήθως μὲ τὸν σκυλοπύργην, κἀνοπλος ὡς ἀστράκι. Διόπυρος πόθος τὸ εἶνε κατ' ἐξοχὴν τὸ κανόνιον, καὶ κυριεῖον πάθος τοῦ ἢ καταστροφῆ τῶν ἐχθρῶν, ἢ ταπεινώσεως τῶν ἀντιζήλων οἰκογενειῶν. Διὰ τοῦ κανονίου, ὀπλιζὼν τοὺς πύργους, ἐνισχύει σημαντικῶς αὐτοῦς ἐδικούς του», καὶ διὰ τῆς ταπεινώσεως τῆς ἀντιζήλου πατρίδος κτᾷτα ἀσφαλῶς καθ' ἅπασαν τὴν Μάνην οἰκογενειακὴν περιφρονεῖται. Ζωηρὸν αἰσθημα τιμῆς, καθὼς ἐννοουμένης ἐνίοτε, καὶ τὸ ἀπο ταύτης παραγόμενον ἀδυσώπητον πάθος τῶν οἰκογενειακῶν ἐκδικήσεων χαρακτηρίζουσι αὐτὸν ἐν τῇ ἐκδηλώσει τοῦ ἤθους, τῆς συμπεριφορᾶς καὶ ἐν γένει τῶν πράξεων. Αἰσθάνεται ἀκατανόητον ὑπερηφάνειαν ἐπὶ τῇ εὐγενείᾳ τοῦ ἰδίου αἵματος, καὶ τὸν νοῦν αὐτοῦ ἀδιαλείπτως συνέχουσι τὰ συμφέροντα, τὰ πάθη καὶ ἡ ὑπόληψις τῆς γενεᾶς. Ἡ γενεᾶ, ἢ τὸ ἰθαίριον, ἐμπνέει αὐτῷ θερμὰ αἰσθηματά ὑπερηφάνειας καὶ αὐτοθυσίας, φιλίας καὶ φιλοξενίας, τιμῆς καὶ πίστειας, ἡρωϊσμοῦ καὶ πατριωτισμοῦ. Χάρην αὐτοῦ ἐπιχειρεῖ πολέμους, ἀνεγείρει πύργους, ἀρπάζει τὴν περιουσίαν ὑπὲρ αὐτοῦ, φονεύει πάντα ἄρρενα ἐχθρὸν, σέβει τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν τῶν γυναικῶν, τηρεῖ πιστῶς τὰ ἐν πολέμῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ νόμιμα, καὶ κλείεται ἐπὶ ἔτη εἰς τὰ οἰκογενειακά του φρούρια. Μαχόμενος δὲ ὑπὲρ τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς καὶ ὑπολήψεως, φονεύει ἀδυσώπητος, ζητῶν νὰ πάρῃ ὅπως τὸ σφεδρὸν αἵμα καὶ ν' ἀποπλύνῃ τὴν ὕβριν διὰ τοῦ ἐχθρικοῦ αἵματος, εἰς οὐδὲν λογιζόμενος τὴν εἰρηνὴν καὶ τὸν ἀποκεφαλισμὸν. Ἡ τιμὴ τῆς γενεᾶς ἐπιβάλλει αὐτῷ ἱερά καὶ ἀπαράβατα καθήκοντα. Ἡ γυνὴ ἀποβάλλει τὰς ἐρυθρὰς τῶν ἐνδυμάτων παρυφᾶς, ἐξάπτουσα τὸ πάθος τῆς ἀντεκδικήσεως διὰ σαρκαστικῶν λόγων καὶ μοιρολογίων, καὶ ὁ ἀνὴρ ἀφίνει ἀκείρον τὸν πάγωνα, ἕως οὗ ἐκδικηθῇ τοὺς ἐχθρούς, ἐντελῶς δὲ μόνον δυσωπείται καὶ πρᾶνεται, συγκατανεύων εἰς τὸ ψυχρὸν παράδοξον, πρωτότυπον καὶ ἐπίσημον τελετὴν συμφιλώσεως, κρήνησαν εἰδικῆς περιγραφῆς.

Τοιοῦτος ἐν μικρογραφίᾳ ὁ Μανιάτης

τοῦ Ταινάρου, τὸ Θεοῖον, κατὰ τὸ εἰρηνικὸν παροπλόνιον, ὅπερ δίδουσι αὐτὸ οἱ ἄλλοι ἄλλαντες. Τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως ἐνθουσιάζει καὶ πάντοτε, ἀπὸ τῶν ἐν τῇ μορφῇ αὐτοῦ εἰκόνα Νεμείσεως. Τὸ πνεῦμά του ἐκδηλοῖ τὴν ἐκδικησὴν, ἢ προφορὰ καὶ ἡ γλώσσά του τὴν ἀποπνέει; πᾶσαι αἱ πράξεις καὶ ὁ βίος του τὴν καταγγέλλουσι. Κέκμηται εὐφύων, νοῦν πρακτικὸν καὶ ὑγιᾶ, ἀπέχοντα γελοίων ἀξιώσεων καὶ ματαίων ἐπιδείξεων. Ἐν τούτοις, εἶνε κατὰ βῆθος ἄκρας φιλαίτου, ἀγέρωχος καὶ ὑπερήφανος. Ἐχὼν δὲ ὑπέροχον ἰδέαν περὶ τῆς φυλετικῆς αὐτοῦ εὐγενείας, περὶ τῆς δυνάμεως, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἰστορίας καὶ τῆς δόξης τῆς πατρίδος του, περιφρονεῖ ἐν μέρει τοὺς λοιποὺς Λάκωνας καὶ καταφρονεῖ ἄκρας τοὺς Βλάχους, ὡς καλεῖ τοὺς Πελοποννησίους. Ὁ Μωριάς, ἢ Ἑλλάς ἐπ' ἐλάχιστον διεγειροῦσι τὰ πατριωτικὰ αὐτοῦ φρονήματα. Ἀποκλειστικὴ πατρις δι' αὐτὸν εἶνε ἡ Μάνη, ἢ προσφιλεῖς χώρα τῆς φυλετικῆς εὐγενείας καὶ τῶν ἐθῶν, τῶν μεγάλων, τῶν γοητευτικῶν ἀναμνήσεων ἐν αὐτῇ διακαῶς ποθεῖ νὰ ζῆσῃ καὶ ν' ἀποθάνῃ, συναισθάνεται δὲ ὑπὲρ αὐτῆς ἐνθουσιώδη πατριωτισμὸν, ἐξωθουμένη εἰς αὐτοθυσίαν, εἰς ἀρετὴν, εἰς πράξεις ἐνδοξοῦς, εἰς ἡρωϊκά κατορθώματα. Ἀλλὰ τίς ἢ περιμάχητος καὶ προσφιλεῖς χώρα, ἢ ἐπὶ τοσοῦτον διεγειροῦσα τὴν φαντασίαν καὶ ἐξάπτουσα τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν Μανιατῶν; Σειρὰ ὄρων ἀποτόμων, ἀβάτων, ὑψηλῶν, ἀποτελοῦσα τὸν Ταύγετον, ἀρχόμενῃ δὲ ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας, καταλήγει εἰς εὐρὴν ἀπόκρημον ἀκρωτήριον. Ἐκτεταμένη γλῶσσα γῆς, δημιουργοῦσα ὑψηλὸν ὄροπέδιον, χωρεῖ ἀγέρωχος πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπολήγει εἰς διπλοῦν ἀκρωτήριον, τὸν Κάβο Γκρόσσον, καὶ τὸ Ταινάρον ἢ Κάβο Ματαπᾶν. Ἰδοὺ ἡ ἄκρα τοῦ Ταινάρου. Ἡ θέα του ἀπὸ θαλάσσης παρουσιάζει λυπηρὰν μεγαλοπρέπειαν. Βράχος γιγάντιος, τεφόχρους, κατὰ μέτρον, σχηματίζει πολλοῦ κρημονοῦς ὑψηλοῦς, ἀπροσίτους, ἐρυθροχρούς. Πανταχοῦ ἀπορώχες καὶ βουνὰ, οὐδαμὸς δὲ βλάστησις καὶ χλόη πρᾶσνίζουσα. Ὑπὸ τὸν φλέγοντα τοῦ θέρου ἥλιον φαντάζεσαι ἔρημον ἀραβικὴν ἐνίοτε δὲ φαίνονται ἐπὶ λόφων βραχυδῶν πύργοι μετ' ἐπάλξεων, καὶ ἐπιπόρειων, ἢ ὄροπέδιον προσβάλλουσι χωρία, ὧν οἱ πύργοι, ἔχοντες κωδωνοστασίων ὕψος καὶ μορφήν, ἀποτελοῦσι μεγαλοπρεπεῖς, τῇ ἄλθειας, θέαμα. Θουρωδὴ δὲ πελάγη συντάρασσει συνήθως ὁ δαίμων τῶν τρικυμιῶν, τὰ πελώρια κύματα θρᾶσσονται λυσσωδῶς ἀφρίζοντα ἐπὶ τῶν ἀπροσίτων ἀκτῶν, καὶ οἱ περιφοβοὶ ναῦται παραγγέλλονται νὰ ἀπομακρυνῶνται τῆς ἄκρας τοῦ Ταινάρου, ὡς ἀποφύγῃσι ναυάγιον (!). Ἀπὸ τῆς ξηρᾶς ὡσαύτως ἡ Μέσα Μάνη παραθεοῦται ὡσαύτως γεωλογικῆν διαμόρφωσιν, θέαμα πᾶσις ποτὶ τὴν ἀδιαφέροντος ἀξίον! Ἐπὶ τοῦ εὐρέως ἀπὸ τῶν ἀνέρχονται παν-

(1) Ἀπὸ τὸν Κάβο Ματαπᾶ σαράντα μίλια νὰ περῆς κ' ἀπὸ τὸν Κάβο Γκρόσσον σαράντα κ' ἄλλο τόσο.

ταχοῦ βουνὰ ἄγωνα, ἀβάτα, πετρώδη, κατὰξηρα, κωνοειδῆ νομίξει δὲ αὐτὰ γεννηματά ἡρασιεῖται, ἐκρήξεων, ἀποτελούμενα ἐκ λάσας καὶ σποδοῦ. Τὰ ἐπίπεδα δὲ μέρη τῶν ὑπερείων, ἐξ ἰσοῦ πετρώδη καὶ ἄγωνα, οὐδαμῶς περιέχουσι πηλῆν ὕδατος. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ φαίνονται συνὰ εὐρύθμοι καὶ πλῆθος ἀπειρον φραγκοσκυῶν. Ἐν ταῦτοις πανταχοῦ παρατηρεῖται ἐπιμελημένη καλλιέργεια, καὶ ἡ εὐλογημένη χεὶρ τοῦ γεωργοῦ ἰδημοῦργησεν ἐν βραχεί διαστήματι, ἐπὶ ἀγόνου γῆς, πολυπληθεῖς ἐλαιῶνας. Πρὸ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος οὐδεμία ἐπὶ τοῦ Ταινάρου ὑπῆρχεν ἐλαία, περιεπαίζον δὲ τοὺς Μανιάτας οἱ Ζυγιάται κατὰ τὸν ἀστέιον καὶ χαρίεντα, ὡς ἀγνοοῦντας τὸ ἐλαιον. Δὲν εἶχον ἕζλα πρὸς καύσιν, οὐδὲ μύλους ὅπως παράγουσι ἄλευρον αἰ γυναῖκες παρῶν διὰ χειρομύλων ἄλευρον κριθίνον, ἄδουσαι ἐν ἤφῳ λυπηρῶ καὶ μοιρολόγιον αἰμοχαρῆ μοιρολόγιον, καὶ τοὺς ἀρτους ἐψηνον διὰ τῆς κόπρου τῶν βῶν. Ἀλλὰ σήμερον μετέβαλον ὅλως τὴν κατάστασιν τῆς κοινωρίας ἡ σουχία, ἢ ἐλαία καὶ ἡ ἐργασία, πλείστοι δὲ ἐκ πενήτων ἐγένοντο εὐποροὶ ἢ πλούσιοι. Ζωηρὰν ἐντύπωσιν ἰδίως προξενεῖ ἡ ὄψις τῶν χωριῶν. Τὸ θέαμα εἶνε μονάδικον, πολλοῦ καὶ ἐκτάκτως μεγαλοπρεπέος. Τὰ χωρία ἀπάρτιζονται κατὰ τὸ πλείστον, ἢ ἐν ὄλῳ, ἐκ πολεμικῶν πύργων καὶ ὑψηλῶν, ἀποληγόντων εἰς θόλους, ἐπάλξεας καὶ σκοπιὰς, κειμένων δὲ συνήθως ἐπὶ στρατηγικῶν σημείων καὶ ἐπιδοκνημένων τοποθεσιῶν. Τεῖχη δὲ εὐρέα, τοὺς πύργους πολλοῦ περιβάλλοντα, ἀποτελοῦσιν ὄργανα τετραγώνων, ἀλῆθης φρούριον. Βλέπων δὲ τὰ χωρία ταῦτα, ἐνθουσιάζει τὴν ἐπιχὴν τοῦ Μεσαιῶνος καὶ φαντάζεσαι ὅτι οἰκοῦσιν ἐν αὐτοῖς ἱπποταμί, ἡρώχοι, δοῦκας καὶ κόμητες, Ἰσπανοὶ ἰδαλγοὶ. Εἰσέρχεται ἐν αὐτοῖς, καὶ ἀπόλλυται τάχιστα ἡ γοητευτικὴ ὕπτασις. Χωρικοὶ βραχυσώμοι καὶ ἡλιοκαεῖς, οἰκίσταις πενιχραὶ, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἰσληρῶμενοι ἐκ τῆς γεωργικῆς ἐργασίας. Ἀκούεις γλωσσικὸν ἰδιωμα, πλούσιον, ἰδιόρρυθμον, ἄγνως Ἑλληνικόν; μετὰ προφορᾶς τραχέας, ἢν προδήλως ἐχρωμάτισε τὸ πάθος τῶν οἰκογενειακῶν ἀντεκδικήσεων. Εὐρύσκειαι ἐλληνικὴν εὐφύων, ἰδιωτισμὸς χαρίεντας, ἠθῶν ἀγνόητα, εὐκοσμίαν ὑπερήφανον. Ξένος δὲ ὢν, εἰσαι ἱερός, ἀξιοῦσαι δὲ ἀμέσως ἀγάπης, φιλίας, προστασίας, καὶ συνάντης πανταχοῦ μεριδιῶντα πρόσωπα καὶ στέγην φιλοξενον. Ἡ φιλοξενία κατ' ἐξοχὴν εἶνε ἀναπτυγμένη εἰς ἀπίστευτον καὶ παροιμιώδη βαθμὸν. Ὁ φιλοξενῶν αἰσθάνεται εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν ξένον διὰ τὴν προτίμησιν, καὶ πολλάκις ἠγέρθησαν συγκρούσεις μεταξὺ τῶν Μανιατῶν, ἀντιποιομένων τὴν φιλοξενίαν. Ἀλλοίμονον δὲ εἰς τὸν ὑβρίζοντα ἢ ταπεινώσαντα ἢ ἀδικήσαντα φιλοξενούμενον πρόσωπον! ἐμπνέει εἰς πάντας τὴν ὀργήν, τὸ μῖσος καὶ τὴν καταφρόνησιν. Τοιοῦτος ἐν βραχυλογίᾳ ὁ οἰκὼν ἐπὶ τοῦ Ταινάρου λαός, καὶ τοικύτη ἡ χώρα, πρὸς ἣν οἱ Μανιάται αἰσθάνονται θερμὴν ἀγάπην καὶ ἀληθῆ λατρείαν. Τὰ ἔθνη δὲ τῶν

Μανιατῶν τούτων, ἐξαιρετικὰ καὶ ἄκρας περιέργη, διατηροῦμενα δὲ ὅλως ἀνεπάρκα καὶ ἀμετάβλητα, θέλω προσπαθῆσαι πειθῶν νὰ περιγράψω ἐν ἰδίᾳ πραγματείᾳ. Χαιρε καὶ εὐθύμει. Π. Κ.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἡσυχία καὶ τάξις ἐπεκράτησε καθ' ἅπαν τὸ κράτος ἐπὶ ταῖς δημοτικαῖς ἐκλογαῖς. *

Ἐκ τινῶν ἐπαρχιῶν ἠδυνάμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ χρηματιστικὰ δελτία ἐπιδηλοῦντα τὰς τρεχούσας τιμὰς τῆς ἀγορᾶς καὶ πωλήσεως τῶν ψῆφων, ἀλλὰ φοβούμεθα μὴ λυπησώμεν ἐκείνους, οἵτινες ἐξημώθησαν ἢ μᾶλλον μὴ γίνωμεν αἰτιοὶ νέων μεταναστεύσεων εἰς τὰς Καλλιφορίας τῆς Ἐρμούπολεως καὶ ἄλλων χρυσωρυχείων. *

Περὶ καλπονηθείσεων οὐδεὶς λόγος. Μόνον μανδιλιά τινα καὶ ξηροὶ καρποὶ ἐφρασσαν τοῦ καὶ τοῦ τὰς εἰσόδους τῶν... μαύρων ψῆφων, ἀλλὰ τοῦτο ἴσως διὰ νὰ ἔγῃσι συντρόφους καὶ οἱ πτωχοὶ γαλακτοπῶλαι οἱ αἰώνως συκοφαντούμενοι ὅτι συναναμιγύουσαν ἑτερογενῆ στοιχεῖα εἰς τὸ ἐμπόρεμά τῶν. Καὶ οὐδὲν πλεον. *

Ταῦτα ὑπὸ τὴν ἐσπῆν τῆς τάξεως. Ὡς πρὸς τὴν ἡσυχίαν καὶ αὐτὴ ἐπίσης διετηρήθη ἀπαρσάλευτος. Ὀλίγοι ἱστριαλιστῆσαν, ὀλιγωτέρω ἐρονείθησαν, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἄγῃσιν ἄκραν ὕψιν. *

Ἐξαιρετικὰ πτωχὸς τις ἱππὸς ἐκ Πύλου, ὢν, ὡς ἐπὶ γεγραμμένῳ ἠγγέλη, ἀπέκτειναν οἱ δημοκριτοὶ, διότι δὲν ἀνήκεν εἰς τὸ κόμμα τῶν. Πτωχὲ ἱππε! *

Ὡς πρὸς τὰ παρεπόμενα αἱ δημοτικαὶ ἐκλογαὶ μόνον ἐν Ἀθήναις διεξήχθησαν μετὰ σχετικῆς σεμνότητος καὶ ἀξιοπρέπειας. Ἀλλαχοῦ ἐξακολουθοῦσιν ἐπὶ τὰ ταπεινά σώματα καὶ αἱ προσβολητικὰ λοιδορία δὲ ἀπειδῶς ἀπονέμουσι τοῖς ἠττηθεῖσιν οἱ νικηταί, εἰς ἐξόφλησιν παλαιῶν λογαριασμῶν. *

Ἡ δὲ πτωχὴ εἰς ἐνεστῶς ἐθνικῆ Σημαία, ἢ καλυπτοῦσα ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς τᾶ κενωθέντα βυτία τοῦ ρητινιτοῦ ἢ κατὰ δεικασμένη νὰ παρίσταται μάρτυς πάσης τοῦ ὄχλου παραφορᾶς, μᾶτῃν ἐλπίζει ὅτι πνοή τις ἀληθοῦς ἐλευθερίας θὰ τὴν ἀρπάσῃ. Ὅχι τὴν κρατοῦμεν πολὺ χαμηλά, κάτω πρὸς τὴν γῆν, ὅπου εἴμεθα καὶ ἡμεῖς. *

Καὶ ἐν οἰκογενειακῶν ὄλως, εὐχαριστήριον. Ἡ Ἐβδομάς καίτοι δυσαναγετούσα ἐπὶ τῷ ἀποτελέσματι, θεωρεῖται ἑαυτὴν ἐν τούτοις εὐτυχῆ, ἐκν κατώρθωσε διὰ τῆς συστάσεώς της νὰ προσθέσῃ καὶ μίαν κἄν ψῆφον εἰς τὰς χιλιάδας, ὡς προσελευσαν ἐν ταῖς κάλπαις τῶν προσφιλῶν της συνεργατῶν κ. κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου καὶ

Κ. Γ. Εἰνον, ἢ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησις, ὧν ἀπολαύουσιν οὗτοι ἐν Ἀθήναις. *

Ἐπίσης, ὡς ἐκδηλώσιν τιμῆς πρὸς τὸν τύπον θεωροῦντες τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ ἀνάδειξιν ὡς πρῶτον τῶν συμβούλων τοῦ πρεσβυτέρου τῶν ἡμετέρων δημοσιγράφων καὶ πολυτίμου συντάκτου τοῦ Αἰῶνος, ἐκφράζομεν εὐχαριστήρια τοῖς κ. κ. συνδημοταῖς, βεβαιούτες αὐτοῖς ὅτι διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ κ. Τιμολεόντος Φιλήμονος ἑαυτοὺς ἰδίᾳ ἐτίμησαν. *

Βεβαίως οὐδεμίαν θὰ παράσωμεν τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει ὑπερσίαν, ἐὰν προσθέσωμεν μίαν ἐτι λέξιν εἰς τὰ ὅσα ἐγράφησαν μέχρι τοῦδε κατὰ τῆς ἀσεβοῦς συμπεριφορᾶς τῶν ψηφοφόρων καὶ ψηφολεκτῶν ἐν τοῖς ναοῖς. Ἀπὸ πολλοῦ ἡ χώρα ἡμῶν ἠρημώθη πάσης θρησκευτικῆς ἀρχῆς, καὶ μᾶτῃν θὰ βοήσωμεν ἐν τῇ ἐρήμῳ ζητοῦντες τὴν βοήθειαν της. Εἰς ἄλλας χώρας, ὅπου αἱ ἱεραὶ Σύνοδοι διατηροῦσι τὴν ἐμπειστευμένην αὐταῖς δύναμιν, μίᾳ καὶ μὴ διαμαρτυρησεως φωνῇ θὰ ἤρκει ἵνα καθαρῶς καὶ διαφυλάξῃ ἀμολύντους ἀπὸ πάσης σατανικῆς φαντασίας τοὺς ναοὺς τοῦ Θεοῦ. Αἱ κυβερνήσεις θὰ ὑπεχώρουν εἰς τὸ εὐλαβεῖς αἰτήμα, καὶ ὁ λαὸς θὰ ἔκλινεν τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ ὑψομένου δακτύλου τοῦ ἱερέως. Ἀλλὰ παρ' ἡμῖν ὅλοι εἶνε ἐλευθεροὶ νὰ πράττωσι κατὰ τὸ δοκοῦν, καὶ οὐδεὶς ἐντιλέγει, ἐνῶς δὲν παραβλάπτονται τὰ ἰδιωτικά αὐτοῦ συμφέροντα ἢ τὰ τῶν πολιτικῶν του φίλων. Ὁ δὲ πτωχὸς Θεὸς... δὲν ἔχει πολιτικούς φίλους ἐν Ἑλλάδι! *

Ἀλλὰ θὰ εἴπῃ τις: Ἐν τοιαύτῃ λοιπὸν ἐποχῇ ἀμιλοῦσιν ἀκόμη περὶ περιορισμοῦ τῶν δικαιωμάτων τοῦ λαοῦ, ὧν ἐν εἴνε βεβαίως καὶ ἡ ἀσεβεία, καὶ περὶ τῆς δυνάμεως τῶν ἱερέων, ὧν ἐξέλιπε πᾶν ἔχθος ὑπάρξεως ἐκ τῶν πεπολιτισμένων τόπων; *

Ἡμεῖς εἰς ταῦτα ἀδυνατοῦμεν ν' ἀποκριθώμεν. Ἀρκοῦμεθα μόνον δημοσιεύοντες τὴν ἐξῆς περικοπὴν ἐξ ἰδιαίτερᾶς ἡμῶν ἐκ Νέας Ὑόρκης ἐπιστολῆς: *

«Σεῖς πῶς διέρχεσθε τὰς Κυριακάς σας; Διασκεδάζοντες ὡς πάντοτε καὶ κραυγαλοῦντες; Ἐδῶ ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ, ἐν τῇ κοιτίδι τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, τῆς θετικότητος καὶ τῶν μαθηματικῶν ὑπολογισμῶν, οἱ πολῖται εἶνε εὐσεβέστεροι. Καὶ ἐν δὲν εἶνε, ἀναγκάζονται νὰ γίνωσιν. Αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαὶ ἐνεργήσαντες ἐπέτυγον αὐστηρὰν ἀλλ' ὠραίαν διάταξιν. Ἡ δὲ ἀστυγομία τὴν ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν. Καίτοι δὲ πολλὴ ἠγέρθη κατ' αὐτῆς ἀντίπραξις, καίτοι μεγάλη μερίς τοῦ τύπου τὴν πολεμει, ἀποκαλοῦσα Ἡρωϊκὸν τὸ μέτρον, θὰ κατισχύσῃ. Ἀπὸ τριῶν ἐβδομάδων ἀπῆγορεύθη ἡ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς πώλησις παντὸς ποτοῦ ἐκτός της λεμονάδας, τοῦ τσίου καὶ τοῦ καφέ...» *

Βεβαίως δὲν ἐγνωσόμεν νὰ συστήσωμεν τὸ αὐτὸ μέτρον καὶ εἰς τὰς ἰδικὰς μας ἀρχάς. Ἀπέχομεν τόσον τῆς Νέας Ὑόρκης! Ἀλλ' ὅ,τι γίνεται ἐν τῇ χώρᾳ τῇ μᾶλλον

κοσμοπολίτιδι τῆς Ἀμερικῆς, χάριν τῆς Κυριακῆς, ἠδυνάτο νὰ χρησιμοῦσῃ ἡμῖν ὡς ἀφετηρία σκέψεων περὶ πολλῶν ἐγχωρίων θεωριῶν, θρησκευτικῶν καὶ... δημοκρατικῶν ἔτι. *

Ἡ πρὸς τὸν διάδοχον τοῦ ἐλληνικοῦ θρόνου προσφώνησις τῆς ἐν Μαγχεστρίᾳ ἀρμενικῆς ἐπιτροπῆς βαθυτάτην παρήγαγεν ἡμῖν αἰσθησιν. *

«... Οὐκ ἐπελαθόμεθα, εἶπον αὐτῷ, τῶν παντοίων δεσμῶν, ὅτινες ἠνώσαν ἡμᾶς ἐν τῷ παρελθόντι πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος! Ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἡμῶν ἱστορίᾳ, ἐν ἡμέραις χαρᾶς καὶ ἐν ἡμέραις θλίψεως διατελέσασαν ἐπὶ αἰῶνας εἰς στενὴν ἐπικοινωνίαν...» *

Καὶ νῦν ἐτι ἐπίσης προσφίλεις τυγχάνουσιν ἡμῖν οἱ εὐγενεῖς Ἀρμένιοι. Μερὶόμενοι πολλοῦ μετὰ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν τὸν ἄρτον τῆς δουλείας, ὑπὸ τῶν αὐτῶν συγκινουμένων αἰσθημάτων, τοὺς αὐτοὺς τρέφουσι πόθος. Καὶ ἀνείροπόλησαν ἴσως εἰς τὴν θέαν τοῦ Ἑλληνος βασιλοπαίδος ἡμέρας ἐλευθερίας... καὶ θὰ τὰς ἰδῶσι ταχέως, διότι ἔχουσιν ἰσχυρὰν οὐτοῖ βοήθειαν τὴν ὁμόνοιαν! Ὡ Ἀρμένιοι! Ἄν ἠδυνάσθε νὰ δανείσθε καὶ εἰς ἡμᾶς ὀλίγην ὁμόνοιαν, ἢ ἠδυνάμεθα νὰ σᾶς ἀποδώσωμεν πολλὴν ἐλευθερίαν! *

Αἱ τρεῖς ἢ τέσσαρες πεντάδες τῶν κατατομηθέντων, ὧν τὰς κεφαλὰς ἐσπευσε νὰ δημοσιεύσῃ ὁ καθημερινὸς τύπος — ἐκτυπωθεῖσαι καὶ ἰδιαίτερος, πωλοῦνται πρὸς παρα... δειγματισμὸν. Τὰ καφενεῖα, τὰ παντοπωλεῖα καὶ τὰ παντοειδῆ ἐργαστήρια ἐσπευσαν νὰ προμηθευθῶσιν ἰγκαίριως καὶ ἀνήρτησαν ἤδη τὸν πολυκέφαλον πίνακα ἐν θέσει περιόπτῳ. Ὅταν δὲ μετὰ τίνος ἐνιαιτούτος ὁ χρόνος σέβῃ τὰ ὀνόματα καὶ τοὺς τίτλους, ἀπομεινῶσι δὲ μόνον αἱ κεφαλαί, τίς οἶδε τί τὴν παράδοξον θὰ ψάλλῃ καὶ εἰς ποῖον ὕψος θὰ ἀναγῆται τοὺς κακούργους ἐκείνους, οἵτινες ὑπῆρχαν ἐπὶ τὸς αἰῶνας οἱ ἥρωες τοῦ ἐλληνικοῦ τύπου. *

Ἄγνωστων κατὰ πόσον ἔσται εὐάρεστος ἢ ἐν Ἀθήναις διαμονὴ τῷ πρό τινων ἡμερῶν ἀφικόμενῳ γεραρῷ πρεσβύτῃ, ὅστις αὐτοδικαίως δύναται νὰ ἐπικληθῆ ἀρχηγὸς τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας ἀγνωσόμεν ἐτι κατὰ πόσον ὁ τίτλος οὗτος ἔσται κολακευτικὸς διὰ τὸν κ. Ἀλέξανδρον Ραγκαβῆν, ἐσμέν ὅμως βεβαίωι ὅτι ἢ ἐν μέσῳ ἡμῶν παρουσία του γέεν ζωὴν θὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καὶ ὑγιεστέρην τροπὴν εἰς τὸν παρεμειλημένον καὶ φθίνοντα πνευματικὸν βίον τῆς πατρίδος του. *

Ὁ ἐν παντὶ διαπρέφας πρεσβύτερος ἀς μείνῃ πλέον ἐν μέσῳ χώρας διψώσης τὰ φρονήματα, τὴν πείραν, τὰς συμβουλάς του καὶ χαριετιζούσης τὴν ἀριεῖν του ὡς γελοῦς, παραγγελλούσης, τίς οἶδε, ἀνοίξιν ἴσως πνευματικῆν.

ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΑ ΜΟΥ

Συγγά με βλέπει ένα πουλί
Και τέτοια λόγια μου μιλάει:

— Αί! παλληκάρι, τί κωτιάσεις
ε' αστερία, κι' ελω' σ' αλλογύσαι
και κάθε μέγ' άναστηράσεις
και κάθε νύκτα δεν κοιμάσαι;

Είρε κατάστασις αυτή,
μιά κοπελούδα μαυρομάτα
να κάνη ένα ποιητή
να χάνη τα γλυκά του ρημάτα;

Αησιόμορφοι την γιά καλό σου,
άλλέως τίποτε δεν κάνεις,
μόνο θα χάσης το μυαλό σου
και πριν της ώρας θα πεθάνης.

— Τι λές, καλότυχο πουλί;
Κι' άρ αποθάνω, τί θα γίνη;
Τέτοια ζωή τί μ' άφελεί,
άφου θα ζω χωρίς εκείνη;

Σύρε πουλί μου και κοιμήσου,
δέν σου ζητώ τη συμβουλή σου.

Σηκόθηκα πρωί-πρωί,
ε' τον κήπο κατεβαίνα,
βρίσκων τα στήθη μου ζωή
Κ' ελεύθερ' άνασαίνα

Βρίσκων τα μάτια μου εύμορφία
χιλιών ειδών λουλούδια,
βρίσκων ε' αυτιά μου συντροφιά
χιλιών πουλιών τραγούδια.

Βρίσκει άγέρα ή ψυχή
Κι' άπλώνει τα στερά της
μόν' ή καρδιά μου μοραχή
δέν βρίσκει τη χαρά της.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΜΙΛΛΑ

Ο τοσοῦτος γενόμενος ισχύτως θόρυβος περὶ τοῦ ἐθνικοῦ τοῦ κλειδοκρυμμάλου ἀνέμνησέ μοι ὅ,τι πάλαι ἀνέγνων ἐν τῷ Φιγάρῳ περὶ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν τὸ ὄργανον τοῦτο ἐκαλλιέργητο μετ' εὐλαβείας καὶ πάθους καὶ οὐχί, ὡς σήμερον, πρὸς παρακολούθησιν τοῦ συρμοῦ καὶ μόνον. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ γέρον Field, συνθέτης ἀγγλος καὶ ἐφευρέτης τοῦ εἶδους τῶν nocturnes, πνέων τὰ λίσθια, ἠρωτήθη ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὸν φίλων, ἀμυχανοῦντων ποιοῦν ἱερά ὤφειλον νὰ προσκαλέσωσιν, ἂν εἶνε παπιστῆς ἢ καλδινιστῆς. — Εἶμαι..... κλειδο... κρυμμάλιστῆς, ἀπήνησεν ὁ ἀποθνήσκων καλλιτέχνης.

Μεταξὺ δὲ τῶν ὁπαδῶν τῆς νέας ταύτης λατρείας οἱ διασημότεροι καὶ οἱ θερμότεροι ὑπῆρξαν ἀναντιρρήτως ὁ Liszt καὶ ὁ Shopin. Ἐχλεύασαν οὐκ ὀλίγον τὰς ἀπαντήσεις τοῦ Liszt, τὴν ὑπερβολικὴν του

οἴησιν, τὴν τεραστίαν ἀγρυπτείαν του, τὸ ὄρος του ὡς μυθιστορικὸν ἦρωος, τὰς παραδόξους μουσικὰς θεωρίας του· ἀλλ' ὅμως ἡ ὑπεροχὴ τοῦ καλλιτέχνου ἐπισείασεν ἀπάσας τὰς ἀδυναμίας τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Liszt ὑπῆρξεν, ἀληθῶς, ὁ δυνάστης τοῦ κλειδοκρυμμάλου. Ἐξαιρέσει τοῦ Σχιοπέν, ἅπαντες οἱ διακεκριμένοι καλλιτέχνη, ἐν συμπαθείᾳ, ἐκῆρξαν αὐτὸν διδάσκαλόν των.

Βεβαίως καὶ ἀφελέστερα τάλαντα ἀνεφάνησαν, καὶ τελειότερα, καὶ συμπαιθέστερα, οὐδὲν ὅμως παρέχον ἐν τοιοῦτον βαθμὸν τὸν ἠλεκτρισμὸν, τὸν μουσικὸν μαγνητισμὸν, ὅστις κατακυριεύει τὸ πλῆθος. Λέγεται ὅτι ὁ Liszt ἔκρουε μετριοτάτα, ὅπου ἦτο ἀφηρημένος ἢ δυσπρόσσημος· ὅτε ὅμως συνέκέντρον ἀπάσας τὰς δυνάμεις του, ὅτε ἤθελε νὰ κρούσῃ, ὅτε ἐπέζητει νὰ ἐπιδειχθῆ, ὅτε ἐν τῇ κεφαλῇ του, ἐν τῇ καρδίᾳ του, ἐν τοῖς δακτύλοις του, ἐν τοῖς νεύροις του ἠσθάνετο τὸ μουσικὸν τοῦ ποιήμα, τὸ ἐρριπτεν ἐπὶ τοῦ ἐκτοπιμένου καὶ σφριγγάνου ἀκροατηρίου καὶ κατάρθων ἀποτελέσματα, ἅτινα οὐδεὶς εἶχεν εἰσεῖτι παραγάγει, ἐκτὸς τοῦ Παγγανίην. Ἐν αὐτῇ τῇ πατριδι του καὶ ἐν προκεχωρημένῃ ἡλικίᾳ νῦντύχησεν ἢ ἀκούσων αὐτὸν ἐν τοιαύτῃ ψυχικῇ διαθέσει. Τὸ πῶς ἔκρουσεν οὐτε πειρῶμαι νὰ περιγράψω.

Ἐπάρχουσιν ἐντυπώσεις, ὑπάρχουσι συγκινήσεις, ὡς αἰσθάνεται τις βαθύτατα, ἀλλ' ἀδυνατεῖ νὰ παραστήσῃ. Ὁ Schumann, θαυμάζων καὶ εἰρωνεύων συνάμα τὴν μουσικὴν τοῦ μεγαλοφυῶν, εἶπε περὶ αὐτοῦ «Λάμπει ὡς ἡ ἀστραπή, κροτεῖ ὡς ἡ βροντή» καὶ ἀφίνει ὀπισθεν τοῦ βαρεῖαν ὄσμήν νθείου.»

Τῷ 1845, νομίζω, εἰς τὴν κειμένην παρὰ τῇ καλουμένῃ «Melanη κοιλάδι» ξηραυλιν ἔδωκαν συνέντευξιν πλείστοι καὶ πάντοτε κλάδου καλλιτέχνη, ἐν οἷς καὶ ὁ Liszt. Ἡ οἰκοδέσποινα, διακεκριμένη γυνὴ μεταξὺ ὄλων, ἀλλὰ προσφιλεῖς μᾶλλον ἢ θαυμαζομένη ὑπὸ τῶν γνωρισάντων τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας της, περιεθαλπεν, ὡς ἀληθῆς μήτηρ, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, τὸν ἥδη πρὸ χρόνου πάσχοντα Σχιοπέν καὶ ἀναμφισβότως εἰς τὰς περιποιήσεις ταύτας ὀφειλομένη τὰς τελευταίας συνθέσεις τῆς οὗτω λεπτῆς καὶ ἐξόχου ἐκείνης μεγαλοφυίας.

Ἡ φιλοξενία ἦτο ἀνετος, καὶ ἕκαστος, τυγγάνων ἀπολύτου ἐλευθερίας, ἱκνοποίει τὰς διαθέσεις του, εὐρίσκων ὄπλα καὶ κύνας διὰ τὴν θῆραν, λέμβους καὶ δίαιτα διὰ τὴν ἀλείαν, ἐκτεταμένον καὶ ωραιότατον κῆπον διὰ τὸν περίπατον. Τῇ ἑκτῇ δὲ ὡρῆς τῆς ἑσπέρας συνήρχοντο πάντες διὰ τὸ γεῦμα καὶ δὲν ἀπεχωρίζοντο πρὸ τῆς δευτέρας ἢ τῆς τρίτης τῆς πρωίας. Ὁ Σχιοπέν τότε μόνον ἔκρουε τὸ κλειδοκρυμμάλου, ὅπου ἦτο ἠσθάνετο ἑαυτὸν βέβαιον περὶ τῆς τελειότητος, μεθ' ἧς θὰ διηρμήνευε τὰ αἰσθηματά του. Ὁ Liszt, τουναντίον, καλῶς ἢ κακῶς, αἰσιπτε προθύμως ἦτο, δι' ὃ εἶχε γεννηθῆ ἀντιζηλία τις μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἐξόχων καλλιτεχνῶν, περὶ τῆς ὁποίας ἀφηγοῦνται πλείστα καὶ διάφορα ἀνέκδοτα.

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ Μαΐου ἡ ἐλεγκτὴ ὁμήγηρ συνηθροίσθη ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ. Ὁ Liszt ἐξετέλει νυκτερινὸν τι ἄσμα τοῦ Σχιοπέν καὶ κατὰ τὸ σύνθημα τὸ ἐπιτάκιλλε διὰ τοῦ τρόπου του. Ἐπανεληλυμμένος ὁ Σχιοπέν εἶδει δυσάρεσκον, ἀνυπομονησίαν καὶ τέλος, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ περιστείλῃ τὴν ἀγανάκτησίν του, πλησιάζει τῷ Liszt καὶ τῷ λέγει μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ ἀγγλικῆς ἀπαθείας:

— Σὲ παρακαλῶ, φίλτατε, ἂν θέλῃς νὰ τιμῆσῃς μίαν σύνθεσίν μου, ἐκτέλεσον αὐτὴν ὡς εἶνε γεγραμμένη. Ὁ Σχιοπέν μόνον χαιρεῖ τὸ δικαίωμα νὰ μετατρέπῃ τὸν Σχιοπέν.

— Αἰ, ναί, ἔχεις δικαίον! Παίξῃς σὺ ὁ ἴδιος! Ἄπαντ' ὁ Liszt ἐγγερόμενος καὶ κατὰ τι ὀργισθεῖς.

Τῇ αὐτῇ στιγμῇ, ριγοῦσα φλόαινα προσεγγίζει ἀπεροσκέπτως εἰς τὸν λύχνον καὶ καίει τὰς τρεμοῦσας πτέρυγὰς τῆς, ὀβνεῖ τὸ φῶς. Ἡ οἰκοδέσποινα διατάσσει ἀμέσως νὰ φέρωσιν ἄλλον λύχνον, ἀλλ' ὁ Σχιοπέν φωνάζει «Ὁχι, ὄχι! Σβύσατε τουναντίον καὶ τὰ κηρία.» τὸ ἀγγουρὸν καὶ ἐμπνευσθῆς τῆς Σελήνης μοι ἀρκεῖ...»

Καὶ πράγματι τῷ ἤρκει, διότι ἔκρουσεν, ἔκρουσεν ἐπὶ ὀλοκλήρον ὄραν· αἰ ἀπηδόνες ἔπαυσαν τὸ κελάδημά των· διὰ τὰ τὸν ἀκούσων, τὰ ἄθη ἀπερρόφησαν ὡς θεῖαν δρόσον τοὺς εἰς οὐρανὸν προερχομένους ἐκείνους ἤχους, τὸ δὲ ἀκροατήριον ἐν στήνῃ ἐκστάσει μόλις ἐτόλμα ν' ἀναπνῆ· ὅπου ὁ θελκτῆρ ἐκείνος ἐπαύσατο τῆς γόησας μουσικῆς τοῦ ὀμιλίας, τὰ ὄμματα ὄλων ἔπλεον εἰς τὰ δάκρυα. Ὁ δὲ Liszt προσελκύων ἐν ταῖς ἀγκάλαις του καὶ σφίγγων αὐτὸν ἀνακράζει:

— Αἰ, φίλε μου, εἶχες δικαίον! Ἔργα μεγαλοφυίας, ὡς τῆς ἰδικῆς σου, εἶνε ἱερά· εἶνε βέβηλον νὰ τὰ ἱγγίσῃ τις. Σὺ μὲν εἶσαι ὁ γνήσιος καὶ ἀληθῆς ποιητῆς, ἐγὼ δὲ ὁ ἀγύρτης.

— Ἐλα δά, ἀπάντησε ζωηρῶς ὁ Σχιοπέν· ἕκαστος ἐξ ἡμῶν παρέχει τὸ εἶδος του, αὕτη μόνον εἶνε ἡ διαφορά. Γνωρίζεις κέλλιστα ὅτι οὐδεὶς ἐκτελεῖ ὡς σὺ τὸν Weber καὶ τὸν Beethoven. Αἰ, ἀλήθεια, παίξῃς, σὲ παρακαλῶ, τὸ Adagio ἐν ut ἐλάσων τοῦ Beethoven· ἀλλὰ σοβαρῶς καὶ τελείως, ὡς σὺ μόνον· ἐνίοτε ἐκτελεῖς.

Ὁ Liszt κρούει τὸ ζήτηθῆν Adagio μεθ' ὄλης τῆς ψυχικῆς του δυνάμεως, μεθ' ὄλης τῆς τελειότητος τοῦ θείου ταλάντου του. Τὸ ἀκροατήριον συγκινεῖται διαφοροτρόπως· κλαίει, ὀλοοῦσε· δὲν εἶνε ὁμῶς ἐξ ἐκείνων τῶν ἡδέων δακρύων, ὡν εἶχε γίνε προξένος ὁ Σχιοπέν, ἀλλ' ἄγριος θρήνηος ὡς ἐκείνος περὶ οὐ ὀμιλεῖ ὁ Ὁθέλλος. Ἡ μελωδία τοῦ δευτέρου καλλιτέχνου δὲν ὑπεισέρχεται ἡσύχως ἐν τῇ καρδίᾳ, εἰσδύει, βυθίζεται ὀρηκτικῶς, βιαίως ὡς ἐγχειρίδιον. Δὲν εἶνε πλέον ἐλεγείον, ἀλλὰ δράμα.

Ἐν τούτοις ὁ Σχιοπέν, νομίζων ὅτι ὑπερβαίνει τὸν Liszt, καυχᾶται λέγων: «Πόσον εἶνε δυσπρόσσημος!» ὅπου ἀκούσας ὁ Liszt ἀποφασίζει νὰ ἐκδικηθῆ εὐφύστατα. Μετὰ πέντε ἢ ἑξ ἡμέρας, ἔσπέραν τινὰ, ἡ καλλιτεχνικὴ ὀμήγηρ, κατὰ τὴν αὐτὴν

ὄραν, δηλ. τὸ μεσονύκτιον, εὐρίσκειτο συνηθροισμένη ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ὁ Σχιοπέν μετὰ πολλὰς παρακλήσεις τοῦ Liszt, συγκατατετέθη νὰ κρούσῃ. Ὁ Liszt τότε ὀβνεῖ τῶν λύχνων, πάντ' ἄλλα φῶτα καὶ καταβιάζει τὰ παραπετάσματα διὰ νὰ ἐπικρατῇ σκοτὸς πλήρης ἰδιότροπία βεβαίως τοῦ καλλιτέχνου, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ὀμήγηρ ἐνέδωκεν εὐχαρίστας. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ Σχιοπέν ἐτόλμα νὰ καθῆσθαι εἰς τὸ κλειδοκρυμμάλου, ὁ Liszt λέγει αὐτῷ λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὐκ καὶ λαμβάνει τὴν θέσιν του. Ὁ Σχιοπέν μακρὰν τοῦ νὰ ἐννοῆσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ συναδελφοῦ του, καθέζεται παρ' αὐτῷ ἀθορυβῶς ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ. Ὁ Liszt κρούει ἀκριβῶς ἀπάσας τὰς συνθέσεις, ὡς ὁ Σχιοπέν εἶχεν ἐκτελεῖ κατὰ τὴν αἰμνήστον ἑσπέραν, περὶ ἧς ὀμιλήσαμεν ἤδη. Ἐκτελεῖ ὁμῶς αὐτὰς οὕτω θαυμασίως, μυσταίει εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὸ ὄρος καὶ τὸν τρόπον τοῦ ἀντιπάλου του, ὅστε εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἐνεπιπτε τις εἰς τὴν παγίδα· πράγματι δὲ ἅπαντες ἠπατήθησαν. Ἡ αὐτὴ γοητεία, ἡ αὕτη συγκίνησις καταλαμβάνει τὸ ἀκροατήριον· ὅτε δὲ ἡ ἐκστάσις προσεγγίζει τὸ ἄκρον, ὁ Liszt προστίθει φωσφῆρον καὶ ἀνάπτει τὰ φῶτα τοῦ κλειδοκρυμμάλου.

— Πῶς! εἰσθε ἡμεῖς; ἐκπληκτοὶ πάντες ἐρωτῶσιν.

— Ὡς βλέπετε!

— Ἄλλ' ἐνομιλάμεν ὅτι ἦτο ὁ Σχιοπέν.

— Τί λέγεις; ἐρωτᾷ ὁ Liszt τὸν ἀντιπάλον του.

— Ὡς ὅλος ὁ κόσμος, λέγω ὅτι ἐνδύμια κάγω αὐτὸς ὅτι ἦτο ὁ Σχιοπέν.

— Βλέπεις, λέγει ὁ ἀριστοτέχνης ἐγγερόμενος, ὅτι ὁ Liszt δυνάται νὰ εἶνε, ὅταν θέλῃ, Σχιοπέν· ἀλλ' εἶπέ μοι, ὁ Σχιοπέν θὰ δυνθῆ ἄρα γὰ νὰ εἶνε Liszt;

Ἡ πρόκλησις βεβαίως ἐγένετο ὁστως, ἀλλ' ὁ Σχιοπέν δὲν ἠθέλησεν ἢ ἴσως δὲν ἐτόλμησε νὰ δεχθῆ αὐτὴν.

Ἐνίοτε ἀπρομελετήτως, ἐπὶ κομψότητος σκηνῆς παριστάνοντο κωμωδία ἢ δράματα, διὰ τὰ ὅποια ἔχον πλήρως συναρμολόγημα ἐνδυμασιῶν ὀρίζον μόνον τὸ θέμα τῆς παραστάσεως καὶ τὴν διαίρεσιν τῶν σκηνῶν· οἱ ὑποκριταὶ δὲ ὤφειλον ν' αὐτοσχεδιάσωσι τὸν διάλογον, συνδεδεμένοι ὑπὸ δύο κλειδοκρυμμάτων κατελιημένον ὑπὸ τῶν δύο ἀριστοτεχνῶν, οἵτινες συνάδων τὴν παράστασιν καὶ τ' αὐτοσχεδία προαῦλια. Ἀμφοτέροι οἱ καλλιτέχνη, πεπρωκισμένοι ὑπὸ τεραστίας μνήμης καὶ γυνώσκοντες ἅπαντα τὰ ἰταλικά, γαλλικά καὶ γερμανικά μελοδράματα, ἀντελαμβάνοντα μετὰ θαυμασίας ταχύτητος τὰ θέματα καὶ ἀνεπτύσσοντα αὐτὰ μετὰ τοσαύτης ἐμπνεύσεως, τοσαύτης θερμῆς ἀμύλλης, ὅστε οἱ ὑποκριταί, καίπερ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι θαυματουροῦντες, ὑπεχρεοῦντο νὰ φωνάζωσιν: «Ἀρκεῖ! Ἀρκεῖ! Ἀπολλύνται οὕτως ἀπείροι καλλοναί!» Τὰς εὐγενεῖς ταύτας διασκεδάσεις διεδέχεται μεγαλοπρεπῆστατον καὶ εὐθυμότατον δέπνον.

Τριάκοντα ἕως τεσσαράκοντα μόνον ἔτη διαχωρίζουσιν ἡμᾶς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ τῆς θα κατέχῃ τὴν σπουδαιοτάτην θέσιν ἐν

τῇ μουσικῇ ἱστορίᾳ τοῦ 19ου αἰῶνος· καὶ ὅμως ἐν τῷ συντόμῳ τούτῳ διαστήματι ὄπρια διαφάρ, ὅποια ἀλλοίωσις ἐν τῇ μουσικῇ ἐμπνεύσει. Προσδεδόμενος τεραστίας, προδεδόμενος ἐν δυνάμει ἐπιστήμης, ἐν τῇ φυσικῇ δὲ ἰδίᾳ; ἡτὶς ἀναμφισβήτητος, πρὸ τοῦ τέλους τοῦ αἰῶνος τούτου θὰ ἐφευρῆ τὸ μέσον καὶ τὸν οὐρανὸν αὐτὸν νὰ περιδύωμεν; Ἄλλὰ ὅποιαν γλώσσαν θὰ ὀμιλοῦμεν μετὰ τῶν οὐραγίων κατοίκων, ἀφ' οὐ ὀσμήματα, ἀντὶ νὰ τελειοποιῶμεν αὐτὴν, λησμονοῦμεν τουναντίον τὴν θέαν αὐτῶν γλώσσων;

ΑΘΗΝΑ Ν. ΣΕΡΕΜΕΤΗ

ΞΕΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ

ΝΑ ΜΕΝΗ ΕΝ Τῷ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙῳ

Εἶνε ἴσως ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν διήγημα δημοσιευόμενον παρ' ἡμῶν δὲν ἔχει αὐστηρῶς ἠθικὴν τὴν βάσιν· τουναντίον μάλιστα ἀιδάσκει τὴν καταδολίωσιν... τοῦ περὶ γραμματισμοῦ νόμου. Ἄλλ' εἶνε τῶσφ ὀψηλὸν καὶ ἱερὸν τὸ αἰσθημα ὅπου ἐφευρῆ τὴν παράνομιαν ταύτην, ὅστε βεβαίως θὰ συγγορήσῃ ἡμεῖς τὴν δημοσίωσιν ὁ πολυτιμοῦς τῆς Ἐβδομάδος συνεργάτης, ὁ διευθύνων τὴν ταχυδρομεία καὶ τὴν τηλεγραφεία τοῦ Κράτους.

Ὁ χειμὼν κατὰ τὸ ἔτος 1847 ἦτο δραμύτατος. Ὁ βαρρῶς ἐπνέει διαρκῶς ἐν ταῖς ὁδοῖς σφοδρῶς καὶ παγερός· ἡ χιών ἐκάλυπτε συνεχῶς τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν καὶ ὁ πάχος τοῦς ρυάκας.

Ἠρώτων τινὰ τοῦ Ἰανουαρίου, περὶ τὴν ἐννάτην ὄραν, ὁ Ροβέρτος— ἀρχαῖος ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος— κατελάμβανε τὴν θέσιν τοῦ πρὸ τοῦ γραφείου του, ἔμβα εὐρίσκοντο κατ' ἀλφαριθμητικῆν τάξιν αἱ ἐπιστολαί, ὡν τὴν διανομὴν ἦτο ἐντεταλμένος, ὅτε ἔκρουσε τις ἡσύχως τὴν θυρίδα τοῦ τμήματος του.

Ὁ Ροβέρτος ἠνωῖε τὴν θυρίδα ἀποτόμως, καὶ πάραυτα σχεδὸν παρετήρησε μακρὰν γωνιώδη κεφαλὴν, πειναλίαν, φωτισμένην ὑπὸ δύο κυανῶν ὀφθαλμῶν καὶ περιβαλλομένην ὑπὸ τριῶν κίτρινων μάλλον ἢ ξανθῶν.

Ὁ Ροβέρτος ἐζήτασε προσεκτικῶς τὸν παράδοξον ξένον, ὅστις ἦτο ἰσχνὸς τὸ σῶμα καὶ ἐνδεδυμένος ἀλλοκότως.

Ἐφερεν εὐρίταν πολυτέτα, περικεκοσμημένην διὰ γούνας, φαῖοχρουν περισκελίδα, ἐφαρμύζομένην ἀκριβῶς ἐπὶ τῶν μακρῶν καὶ ἰσχνῶν κνημιῶν του, καὶ ὑποδήματα ὑψηλά, κρύπτοντα ἀτελῶς τὴν στρεβλότητα τῶν ποδῶν του. Ἐκ τοῦ ἀριστέρου βραχιονός του τέλος ἠωρεῖτο παλαιὰ σάλπιγξ, πεπιεσμένη, πράσινος ἐκ τοῦ χρόνου, καταστραμμένη σχεδόν, τεκμήριον θλιβερᾶς ἱστορίας ἀπελπιστικῶν ἀγώνων, καταλήγειν ἤδη εἰς ἀθλιότητα, ἢ ἀγογγύστως ὑπόμενον.

Ἐφαίνετο μελαγχολικὸς ὅσον καὶ παράδοξος· τὸ ὄρος του ἐξέφραζε ταπεινὴν πραότητα καὶ θλιβεράν μελαγχολίαν, ὁ δὲ Ροβέρτος— ἀφού τὸν παρετήρησε— ἔμεινε συγκινημένος καὶ ἐνδοιάζων.

— Τί θέλετε, κύριε; ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀπάντησεν ὁ σαλπικτῆς με προφορᾶν Ἄλσατου, εἶμαι ὁ

Ζίμμερμαν, καὶ ἤθελα νὰ μάθω...
— Περιμένετε ἐπιστολήν;
— Μάλιστα, κύριε.
— Πόθεν;
— Ἀπὸ τοῦ Σουάλμπαχ.
Ὁ Ροβέρτος ἔλαβεν ἀπὸ χείρας φάκελλον καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐσπυρεν ἐξ αὐτοῦ ἐπιστολήν ὑπερμεγέθη, παχείαν, ἧς ἡ ἐπιγραφή, διὰ χαρακτηριστῶν ποικίλων γεγραμμένη, εἶχεν οὕτω:

Πρὸς τὸν
Κύριον Κόριον
Ζίμμερμαν, μουσικόν
ἐκ τοῦ δήμου Βισχοῦλλερ,
τῆς ἐπαρχίας Σουάλμπαχ ἠδη
Εἰς Παρισίους
Νὰ μὲνῃ ἐν τῷ Ταχυδρομείῳ.

Καὶ αἱ ἐπτὰ γραμμαί, ὡν αἱ δύο τελευταῖαι εἶχον χαραχθῆ προδήλως ὑπὸ ἀδείου χείρος, ἠπλοῦτο ὑπερφρανῶς καὶ ἀφελῶς, ὡς τὰ δείγματα γραφῆς τῶν δημοτικῶν σχολείων. Ὁ εἰδικὸς δὲ ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος εἶχε θέσει πλῆσιν τῆς διευθυνσεως τὸν ἀριθμὸν 12, ὅπου ἐδῆλθον ὅτι ἔπρεπε νὰ καταβληθῶσιν ἐν τῷ ταχυδρομικῷ γραφείῳ δρ. 1 καὶ 20(00), ὅπως ἡ ἐπιστολὴ δοθῆ ἐλευθερά.

Ὁ Ροβέρτος ἔπεινε τὴν ἐπιστολήν πρὸς τὸν Ζίμμερμαν, ὅστις ἤρξατο ἀναγινώσκων τὴν ἐπιγραφὴν προσεκτικῶς καὶ ἀπλήστως. Τοῦτο διήρκεισε δύο λεπτά, μεθ' ὃ ἐπέστρεψε ταύτην πρὸς τὸν ὑπάλληλον.

— Δὲν εἶνε ἰδική σας; ἠρώτησεν οὕτως ἐκπληκτος.

— Ὁχι, κύριε.
— Ἄλλὰ δὲν ὑπάρχει ἄλλη εἰς τὸ δνομῶ σας.
— Καλά! Θὰ γυρίσω... ἀπάντησεν ὁ μουσικὸς τεταραγμένος.

Καί, χαϊρετίσας ταπεινῶς, ἀπῆλθεν.

Ὅτε μετὰ δέκα ἡμέρας τὸν ἐπανείδεν ὁ Ροβέρτος, τὸν εἶχε λησμονήσει. Δευτέρα ἐπιστολὴ ἐκομίσθη κατὰ τὸ διάστημα τοῦτου μηχανικῶς δὲ ὁ ὑπάλληλος, μόλις ἤκουσε τὸ ὄνομα Ζίμμερμαν, ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν καὶ τὴν ἔδωκε πρὸς τὸν σαλπικτῆν.

Ἦτο πάντοτε ὁ αὐτὸς χαρῆς μέγας, παχύς καὶ βαρῦς; ἡ δὲ ἐπιγραφή κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον γεγραμμένη καὶ διὰ τῆς αὐτῆς ποικιλίας.

Ὡς καὶ τὸ πρῶτον, ὁ Ζίμμερμαν ἀνέγνωσε τὴν ἐπιγραφὴν καὶ ἐπέστρεψε τὴν ἐπιστολήν πρὸς τὸν Ροβέρτον, λέγων ὅτι δὲν εἶνε δι' αὐτόν. Ἐπειτα ἐκλινε διὰ τοῦ αὐτοῦ ὄφους, πάντοτε μελαγχολικῶς καὶ γλυκέως, καὶ ἀπῆλθε.

Παρῆλθον δύο ἑβδομάδες· κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ὁ Ροβέρτος ἐσκέπτετο τὸν παράδοξον σαλπικτῆν. Ὁ Ροβέρτος δὲν ἦτο κακὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ δὲν ἐπέθυμε νὰ τὸν χλευάζωσιν. Ἡ διαγωγή τοῦ μουσικῶ καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ὑποπτεύσῃ τι. Ἐπέθεσαν ὅτι τὸν χλευάζει, καὶ μὴ ἐπιθυμῶν νὰ εἰπῆ τὸ παίγιον οὐδένος, ὠρίστη νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις εἰς πρώτην εὐκαιρίαν. Καὶ ἡ εὐκαιρία αὕτη τῷ ἐδόθη τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν ὀγδόην πρωϊνὴν ὥραν.

Ὅτε ὁ Ζίμμερμαν παρουσιάσθη πρὸ τῆς θυρίδος, οὐδεὶς εὐρίσκειτο ἐν τῷ ταχυδρο-

μείω. Κατά την συνήθειάν του εκρούσεν ήσυχως και κατόπι εκύψε προς την θυρίδα.

— Ο Ροβέρτος τον ανέμεινε.

— Ποιος είναι; ήρώτησεν άποτόμως.

— Ο Ζιμμερμαν έμεδιάσε θυβερώς.

— Είμαι εγώ! Ξεύρετε... κύριε... θέλω να δω.

— Δέν έχεις τίποτα.

— Τίποτα!... Με συγχωρείτε...

δέν θά με θυμάστε... Είμαι ο Ζιμμερμαν.

— Ε! πολύ καλά, τό ξεύρω.

— Άλλ' είναι αδύνατον.

— Μάλιστα είναι μία έπιστολή από τό Σούαλμπαχ, διέκοψεν ο Ροβέρτος, με την ιδίαν έπιγραφήν που είχαν αϊ άλλαι' άφού λοιπόν και αϊ άλλαι δέν είναι ιδικοί σου, είναι περιττόν νά σου δείξω και αύτήν.

Πελιδνή ώχρότης εκάλυψεν επί τή άπαντήσει ταύτη τό πρόσωπον του Άλαατού. Τά χείλη του συνεστάλησαν θλιβερώς και δύο παχιά δάκρυα εκάλυψαν τους κυανούς άγαθούς όφθαλμούς του.

Ο Ροβέρτος συνεκίνηθη τόσον, ώστε μικρού δέν έπροδίδετο.

— Λοιπόν; Δέν θέλετε νά μου δείξετε την έπιστολήν; έφέλλισεν ο Ζιμμερμαν διά φωνής κλαυθμηράς.

— Τι την θέλεις;

— Νά τη δω μόνο.

— Φθάνει!... Δέν έχω καιρό νά χάνω... πέρασε άλλοτε.

Και ο Ροβέρτος εκλείσε την θυρίδα, ότε έστη ακίνητος και κατάπληκτος.

Γοερώς λυγμός ήκούσθη έξωθεν· ο δυστοχής σάλπιγκτης είχε καταφύγει εις γωνίαν τινά και έθρήνην διά θερμών δακρύων, έχων την κεφαλήν εντός των χειρών του.

— Ε! τί τρέχει; ήρώτησεν ο Ροβέρτος, και έσπευσε πάραυτα προς αυτόν. Τι έχετε; όμλήσατε! τί συμβαίνει;

Ο Ζιμμερμαν ήγειρε τό μέτωπον, και έν μέσφ των άφθόνων δακρύων, άτινα ύγραינוν τά κοίλας παρειάς του, πρόσπεάθησε νά μειδιάση.

— Συγχωρήσατέ με! έφέλλισεν. Αυτό δέ μπορώ νά τό ύποφέρω και καλλίτερα νά σάς τά πω όλα. Είμαι από τό Σούαλμπαχ... αναγκασθήκα νά φύγω από τό δυστυχισμένο τό χωριό μου, γιατί θά πεθαιναμε της πείνας ή άγαπητή μου μικρή, Γρητχέν μου, και γώ.

Η Γρητχέν μου είναι μία ωραία και καλή κόρη όταν στεφανωθήκαμεν ήτανε δεκαεφτά χρονών και εγώ είκοσιδύο... είναι έννέα χρόνια τώρα.

Τά πρώτα χρόνια τά περάσαμε εύτυχισμένοι... Δέν είμαστέ πολύ πλούσιοι, αλλά παίζω τά σάλπιγγα καλά με ζητούσανε δεξιά και άριστερά στα πανηγύρια· εκέρδιζα πάντα τό ψωμί, και ή μικρή οικογένειά μου έπλήθαινε, με τή βοήθεια του Θεού, χρόνο με χρόνο, πότε μ' ένα παιδί, πότε μ' ένα κορίτσι. Α! άν μπορούσατε νά δήτε τά μικρά άγγελάκια μου—τά κορίτσια μου: πρό πάντων!—Η Γρητχέν, αύτή αγαπάει καλλίτερα τά άγόρια—αλλά εγώ!— Δέ βαρύνκομψ, Θεέ μου! άφού έσύ τό θέλεις, δέ λέω τίποτε—αλλά δέ βαστώ πειά.—Είχα έννιά στόματα νά θρέψω και κείνο που κέρδιζα δέν έφτανε...

δέν είναι ανάγκη νά σου πω τί τράβηξα. Η Γρητχέν δέν έρωγε πειά, εκρυβότανε όμν από πείνα και ύποφρον· όταν τράβα έκλαιγε όλη τή νύχτα και έμεινα άγρυπνός, και όταν ήμέρας άποφάσιζα νά φύγω. Για νάρθω στό Παρίσι δέν ήτανε τίποτε, τό δυσκολότερο ήτανε ν' αφήσω τό χωριό μου. Καταλαβαίνεις, δέν είναι αλήθεια; Νά μή βλέπω πειά τή Γρητχέν μου, νά μή άγκαλιάζω πειά τά ωραία παιδάκια που μου χάρισε... αυτό δέν είχα τή δύναμη νά τό ύποφέρω—και έπειτα άφού θά χωριζόμαστέ πώς θά μάθαινα τί κάναυνε; Οι εύκαρτίες είναι σπάνιες από κει, και τά ταχυδρομικά έξοδα πολλά! Έφωρλογισθήκαμε λοιπόν ένα τρόπο νά διορθωθώμεν όλα. Είδατε τά γράμματα που έλαβα; πρέπει νά ξέρετε πώς δέν έχουν παρά μόνο της έπτά αυταίς γραμμαίς άπ' έξω, κάθε μιά με διαφορετικό γράψιμο· όλη ή οικογένεια της γράφει κάθε ένας βάζει τό χέρι του, από τό μεγαλύτερο ως τά δρό μικρότερα, τά τελευταία. Έμένα δέ μου φτάνει νά διαβάξω τήν έπιγραφή για νά βλέπω ότι όλος ο μικρός κόσμος μου εκεί κάτω είναι καλά και με θυμάται. Όσο για τό γράμμα έχω ανάγκη νά μάθω τί έχει μέσα; Έχει τή καρδιά της Γρητχέν μου, και ή καρδιά αύτή θά είναι πάντα και όλη δική μου. Σας τά είπα όλα και τώρα θά με συγχωρήσετε δέν είναι αλήθεια; κύριε; και είμαι βέβαιος πώς δέ θά θελήσετε νά φέρετε σ' άπειλυσία ένα φτωχό πατέρα, που δέν έχει τίποτα άλλο σ' αυτό τό κόσμο, παρά τήν Γρητχέν και τά παιδάκια του!

Ο Ροβέρτος έν τή περιστάσει ταύτη έπραξεν ό,τι πάζελλος αναμφιβόλως εις τήν θέσιν του· έδειξε προθύμως προς τόν Ζιμμερμαν τήν έπιστολήν, εκείνην ήτις ένέκλειε τόσην εύτυχίαν δι' αυτόν, και καθ' όλον τό χειμώνα του έτους 1847, ο δυστυχής ήδυνήθη, άνεξόδως, νά πληροφορηται περί της πολυάρθμου οικογενείας του.

Τό ανέκδοτον τελειώνει εδώ... αλλά δέν δύναμαι νά αντίστώ εις τήν έπιθυμίαν του νά προσήσται νά άκούμη, όπερ δύναται νά λογισθή ως έπίλογος τρόπον τινά.

— Ό,τι ήσθάνθη κατά τήν εξομολόγησιν του Ζιμμερμαν, μοι έπεν ο Ροβέρτος, είναι αναμφιβόλως ή υπερτέρα συγκίνησις, ήν έδοκίμασα έν τω βίφ μου, άλλ' εκείνο όπερ με συνεκίνησε βαθύτερον, είναι ό,τι συνέβη τήν επαύριον.

- Τήν επαύριον;
- Δέν δύνασαι νά φαντασθής.
- Τι συνέβη;
- Ηγερόμνη της κλίνης ήτο ή όγδόη σχεδόν, και εκαλωπιζόμνη όπως παρευθώ εις τό γραφετόν μου, ότε αίφνης έν τή αύλή της οικίας έν ή κατοικώ, ήκουσα...
- Τι λοιπόν;
- Μαντεύσατε.—Ε! κύριε, ήκουσα τό προοίμιον δημοτικού άσματος εκτελούμενον διά της σάλπιγγος.
- Ητο ο Ζιμμερμαν!!
- Ακριβώς. Ο πτωχός διάβολος ήθέλησε νά με εύχαριστήση διά τήν καλωσύ-

νη ήν τω έδειξα, και ούδέν άλλο εύρε καλλίτερον νά μοι προσφέρη, ή έν άσμα.

(Μεταφράσις)

Ο ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΥΣΚΙΝ

Τόσω μικράν ιδέαν έχομεν οι Έλληνες περί του ανθρωπισμού ήμών, ώστε επίητοίμεν πανταχού και πάντοτε φιλέλληνας προς μαρτυρίαν και προς πλουτισμόν της φιλελληνικής πινακίδης. Είμεθα δέ πρόθυμοι ν' αναγράφωμεν χρυσούς γραμμασίς τά όνόματα των ξένων, όσοι ηυδόκησαν νά γράψωσιν έστον και δύο γραμμάς περί ήμών, έν αίς δέν άπαντάνται οι τίτλοι «ληστής» και «νόθος».

Αμφίβολον, εάν έδημοσιεύθησαν τόσα συγγράμματα περί άλλων λαών, και αυτών έτι των άρχίων και βαρβάρων, όσα περί ήμών των νεωτέρων Έλλήνων. Οι Ευρωπαίοι, βλέπετε, μάς εξήτασαν επί σειράν έτών όφ' όλας τας έπόψεις, ως άν είμεθα Ζουλού ή Πολωνισίται, και τό λυπηρόν είναι ότι ακόμη εις ούδέν έφθασαν συμπέρασμα περί της μεταξύ των γουρύλων ή ουραγκοτάχων κατατάξεώς μας. Ημεις δέ ως αληθείς Αθρόηται γινόμεθα έξαλλοι εκ χαράς, μανθάνοντες ότι ευρήθη Ιταλός τις ή Άγγλος, Γερμανός ή Κινέσιος, άποκαλίσσας ήμάς άπλώς «άνθρώπους». Ένιοτε μάλιστα περιερχόμεθα γήν και θαλάσσας προς άνεύρεσιν αγαθού τινος δυναμένου διά της μεγάλης φημης του νά έπιβεβαιώση τοϋτο. Τοιαύτη έλλειψις ιδίου φρονήματος δέν άπαντάνται, με τήν αλήθειαν, ούδέ παρ' αυτοίς τοίς Όττεντότοις.

Τας όλίγας ταύτας σκέψεις ένέπνευσεν ήμιν ή άναγνώσις μικράς τινος έν τή Έβδομάδι (1) διατριβής του κ. Ι. Γ. Φλ. περί τού «Φιλελληνισμού του Πούσκιν», δι' ής προσπαθεί ν' αυξήση τον άλλως ούχι μικρόν αριθμόν των φιλελλήνων διά της κατατάξεως έν τή χορεία αυτών και του έθνικού της Ρωσσίας ποιητού. Αναφέρων ο αξιότιμος διατριβογράφος περί του ήμερολογίου τοϋτου, μεταφράζει εξ αυτού τήν μίαν και μόνην άφορσάν τήν Ελλάδα περικοπήν, έν ή γίνεται λόγος περί τού ιερού ήμών άγώνος, και ήτις άλλως ούδέν άποδεικνύει περί του φιλελληνισμού ή μη του Πούσκιν, σπεύδει δέ νά προσθήσεται τά εξής: «Τί άλλο ή άγών ένθουσιασμόν ύπερ τού ιερού των Έλλήνων άγώνος και έρωτα προς τήν έλευθερίαν δηλοϋσιν αϊ όλίγα αυταί γραμμαί, αϊ έν τω ήμερολογίφ του ριθθείσαι!» Περαινει δέ τήν διατριβήν του, κατόπι μεταφράσεως ενός περί Ελλάδος ποιηματίου, διά των εξής: «Ταϋτα άρκούσιν, όπως καταταχθή ο Άλέξανδρος Πούσκιν έν τή χορεία των άγρών φιλελλήνων». Ο γράφων ταϋτα ήπατήθη βεβαίως. Και είναι μόν λυπηρόν, ότι πρόκειται νά διαγραφή εκ της χορείας των τόσφ προσφιλών ήμιν φιλελλήνων ο έθνικός των Ρώσων ποιητής, άφ' ου οι Έλληνες άπονεμόμεν φόρον εύγνωμοσύνης εις τους περί ήμών και δύο λέξεις μόνον γράψαντας, περιφρονούμεν δέ τους τά πάντα θυσίασαν-

(1) Φυλ. 12 της 11ης Απριλίου.

τας ήμετέρους· αυχ ήπτον άδικον είναι νά πιστευθώσι τά περί του φιλελληνισμού του Πούσκιν γραφεύτα. Και πρός άπόδειξιν, έδού μετάφρασις μέρους της προς τόν πριγκίπα Πέτρον Άνδρέιτζ Βιάζεμσκη έπιστολής του, έν ή γίνεται λόγος περί του θαυμάτου του λόρδου Βύρωμδε:

Είνε λαμπρά ή ιδέα σου, γράφει εξ Όθωσού τήν 13—14 Ιουνίου 1824, νά ψάλω τόν θάνατόν του έν τή έψάματι του ήρώος του (Child-Harold) δέν είναι όμοιος των δυναμένων μου. Η Έλλάς μοι έμπνέει άπέχθεια. Περί της τύχης των Έλλήνων έπιτρέπεται νά σκεπτόμεθα τόσον, όσον και περί της τύχης τών ήδελφών μας μαύρων. Δυναμέθα νά εύχόμεθα και τοίς μόν και τοίς δέ άπελευθερωσιν από άφορητόν δουλείας, αλλά νά παραλήρωσι περί Ελλάδος άπαντα τά πεπολιτισμένα έθνη της Ευρώπης, τοϋτο είναι ασήγητος μαρτία. Οι ήσονται καταφυλάρησαν περί θεμιστοκλέους και Περικλέους, και ήμεις φαντάσθημεν, ότι δ' εκ ληστών και μεταπρατών άποτελούμενος βρωμερός (!) ότός λαός, είχε γνήσιος άπόγονος και κληρονόμος της κλασικής εκείνων δόξης. Θα έπρεπε δέ μετέβαλον γνώμην. Έάν ήρξαστο παρ' ήμιν εις Όθωσσαν νά έκρη τας συμπαιρώτας του Μιλτιάδου, θά ευμεριξέσαστο επί στήν γνώμην μου...

Και τώρα, εάν έχη ήρξεν ο αξιότιμος διατριβογράφος, δύναται νά θεωρη τόν Πούσκιν άγών φιλέλληνα και νά λατρεύη αυτόν ύπό τήν ιδιότητά του ταύτην.

Τό έτερον θέμα, περί τού προς τήν έλευθερίαν έρωτός του, είναι, νομίζομεν, άσχετον προς τ' άνωτέρω και δέν άφορβ ήμάς τους Έλληνες, διό δέν επιχειρούμεν νά γράψωμεν και περί τούτου. Κ.Κ.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ

Η νεκρά έποχή. — Υπνος! τά άλλα όλα είναι βλακία.—Τό Βωδβίλ.—Η ακαδημία του έρωτός και αϊ σκαρια της ήθικής.—Γνωρίζετε μαμζέλ τόσα πολλά.—Η έλληνική τόλμη.—Απαραίτητος ύπουργική έγκύκλιος.—Τά θεωρικά.—Ο πρώταυ του τύπου σιαπιά.—Έκκλησις προς πάντας.

Εφρόνουν ότι έν μέσφ της τόσης θερμότητος, ήτις κατατρέπει τους μη δυναμένους νά πετάξωσι μακράν εις τά λουτζά, δέν θά ύπάρχον πλέον άνθρωποι άναγινώσκοντες, πολλή δέ μάλλον γράφοντες, ότε εξάιφνης έμαθον ότι δέν διεκόπη ποσώς ούδέ τό έν ούδέ τό άλλο. Άλλα τί γράφουσι λοιπόν ότε ή Saison Morle, ή νεκρά έποχή, δέν έμπνέει ούδέ μίαν περί συρμών γραμμην; Τι άναγινώσκουσιν ότε ο κομψός κόσμος άπρακτεί και ούδέν σπουδαίον φόρεμα τίθεται επί του τάπητος; Τό μάτον τό όποιον έπιτρέπεται τώρα είναι νά καμψάται τις, άν δύναται και νά μη έξυπνιά μάλιστα πρό της έσπέρας. Τά άλλα όλα είναι βλακία! Τήν έσπέραν εγώ έξυπνώ τακτικώτατα, διότι είμαι dandy εγώ, και θεωρώ ως έγκλημα τήν εκ τού Βωδβίλ άπουσίαν παντός τιμιού ανθρώπου!

Εκεί νά ιδήτε επιθεώρησιν του συρμού. Εκεί όλην της εποχής τήν πρόσδον, τήν ήμεράτητα, τό μεγαλείον! Ό! όστις άνόμασε σχολείον τό θέατρον, ήτο βεβαίως έ-

(1) Σημειώτέον ότι ή λέξις, ήν μεταχειρίζεται ο φιλέλληνας Ρώσος ποιητής σημαίνει και τόν μουσάρν, άθλιον, άποτρόπιον, κακοήθη, άτιμον κτλ.

ζητος ανθρωπος. Εκεί είναι τό γυμνάσιον της φιλαρεσκίας, τό πανεπιστήμιον του συρμού, ή ακαδημία του έρωτός! Όλα όσα επί τόσον καιρόν άνεπροσέλησεν ή άχαλίνωτος φαντασία μου, εκεί τά εύρον. Έλευθερίαν έν ταις ήβεισι, μίαν εκ των χειλέων, λογοπαίγνια περίεργα, παρά πάλυ περίεργα, ρόδα επί των παρειών, φράσεις πλήρεις μουστηρίου, ιδέας πλήρεις πυρός, ύπαινεγμούς πλήρεις ύπαινεγμών, όλα λαμπρά, όρεκτικά, ουσιασθή, αληθή, όχι ψευδή, βρωμαντικά, πλατωνικά. Παρά τό κάθισμά μου γείτων χάριεσαι, μισροβόλος, γελαστική έργεται συνήθως μόνη. Τις οίδεν άν ο σύζυγος ή άδελφός δέν άρνήται νά τήν συνοδεύση τήν πτωχήν, μη άπολύσει τάχα και αυτός τήν πολύτιμον σκωρίαν των περί ήθικής άρχών του!

Ένδεδυμένος ως φηγουρίνι, με τήν κεφαλήν ύψηλά, τάς κνήμας τεντωμένας, τά σματωύαλια εις χείρας, τόν μορφαθών έν τω μειδιάματι, τή ουιλώ χωρίς νά λέγω, ή σιωπή δια νά δείξω ότι κάτι σκέπτομαι.

Και πράγματι σκέπτομαι τί θνομα άξίζει εις τήν πρωτεύουσαν, ολόκληρον, ήτις άρίνει κενόν σχεδόν τό θέατρον, και δέν έρχεται έν σώματι συν γυναικι και θυγατρίσι νά μάθη, νά διδαχθή και νά θαυμάση!

Πού άλλου λατόν θά μάθουσιν αϊ θυγατέρες σας τόν τρόπον του φέρεσθαι; Πού τά καθήκοντα και τά δικαιώματα της γυναικός; Πού τήν θέσιν της απέναντι του συζύγου, ή του έραστού ακόμη; Πού τά μυστήρια της γαλλικής γλώσσης; Ηκούσα δεκαπενταετή δεσποινίδα μεταφράζουσαν εις τήν άμουσήν θειαν της ένα διάλογον του Δινογορον. Τι εύμορφα!—Γνωρίζετε, μαμζέλ, τόσα πολλά; τήν ήρώτησα.—Και μόνον αυτά; μοι απήντησεν! Άλλά εύγε λοιπόν! Χαθήτε άπ' έμπρός μου Χαρίσιοι! ούδ' εκεί ακόμη τόση πρόσδος. Εκεί ή καλή τάξις δέν έτόλμησεν ακόμη ό,τι παρ' ήμιν θεωρείται παιδία άπλή. Ω είμεθα πολυμηροί ήμεις, εύγε μας!

Άλλ' είμεθα όλίγοι ακόμη.—Επί των δακτύλων αριθμούνται αϊ κυριαί και αϊ δεσποινίδες, όσαι σπεύδουσι νά θύσασιν τή θεά του Βωδβίλ. Τι κρίμα! Είς τί καταγίνεσται λοιπόν ο ύπουργός της εκπαίδεύσεως; Διατί δέν εκδίδει εκκύκλιον ίνα διατάξη τάς δημοδιδασκάλους νά φοιτώσιν εις αυτό; Νά έργεται μέσα εις τας χείρας μας ή εύκαιρία και νά μη τήν έπωφελώμεθα!

Δέν άρνούμαι ότι έχω και εγώ τά έλαττώματα μου. Άλλ' έν τούτοις είμαι καλός. Τόσω καλός, ώστε δυσαρεστούμαι, όταν δέν συμμερίζονται και οι άλλοι τας απολαύσεις μου. Όλος ο κόσμος, πάσα τάξις και ηλικία, έπρεπε νά παρευρισκείται. Ω, άν ήμιν πλούσιος θά έγινόμνη χορηγός κατά τό άρχαιον σύστημα. Άλλ' ή κυβέρνησις τουλάχιστον διατί εκ των τόσων έξόδων νά μη δίδη εις τας πτωχάς οικογενείας τά θεωρικά; Πώς άλλως θά παιδαγωγηθή ο λαός, και της οικογενείας οι δεσμοί θά γίνουιν συμπαιγέστεροι;

Άλλά μήπως όμιλεί και ο Τύπος; Μήπως έγκαρδιώνει τους πολιτίς; Και άλλοτε απεταθήν εις τόν πρότανιν αυτού

Ζητών συνδρομήν διά τήν διάδοσιν των άρχών μου, άλλ' ούδ' ήζιώθην προσοχής. Βλέπετε, τά ζητήματα ταϋτα είναι έλαχίστα έν σχέσει προς τά άλλα...

Αποτεινομαι λοιπόν προς τους πατέρας, τας μητέρας, τους αδελφούς. Έν ανάγκη άποτεινομαι προς τά ανεξάρτητα φρονήματα των νεανιδων και τους πάντας έξορκίζω: Έάν θέλετε νά γίνωμεν και ως έθνος μεγάλοι, και ως κοινωνία άξιοί εκτίμησεως, εάν θέλετε νά χρησιμεύωμεν ως παράδειγμα εις τους επαρχιώτας και τους δούλους, ως αξιομνημόνευτος δέ έμπροσθοφυλακή εις τους μεταγενεστέρους, εάν θέλετε άρ' ήμιν ν' άρχίσωσι νέας ήμερας δόξης διά της διαδόσεως και επικρατήσεως ήγιών και ήθικών άρχών, άφαιρέσατε έν ανάγκη και τόν άρτον έτι εκ του στόματός σας, αλλά... μη άπουσιάσπετε μηδ' άπαξ εκ των συνεδριάσεων της Ακαδημίας των ήθικών έπιστημών, της πρώττότης έν Αθήναις πρακτόρειον ιδρύθη από τίνος τό Βωδβίλ.

DANDY

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Η πρό τιμον έτών εις Κορινθήν μετάβασις και διαμονή του συμπαθούς Γάλλου μυθιστοριογράφου κ. Guy de Maupassant έγένετο ή αιτία της συγγραφής ώρλων Κορινθιακών διηγημάτων, άν τό άριστον έσκει, τήν Εύτυχίαν, έδημοσίευσεν έν μεταφράσει εις τήν παρελθόντων φέλλων της ή Έβδ ο μ α σ. Άλλά βεβαίως κατά πολύ ό ψηλότερον είναι όσα τω ένέπνευσε τό τελευταίον του ταξείδιον. Πρό δέκα πέντε ήμερών ο κ. δε Μοπασσάν προσκλήθει συμμετέσσει άεροναυτικής εκδρομής επί αεροστάτου, όπερ αύτός όστος έβάπτισε με τό όνομα Ηοπία. Ανεχώρησεν εκ Παρισίων τήν 5 μ. μ. ύπριν της προπαραλευθούσης Παρασκευής, τήν πρώταν δέ της επαύριον καθήθε μετά των συντρόφων του εις έρημον παράλιον της Βορείου θαλάσσης. Και ήδη μετ' άνοπομονησίας άναμένομεν τας έντυπώσεις του εφωφάνστου διηγηματογράφου. Τό θέμα είναι τόσφ ύψηλόν και άνείριον!

Ο και παρ' ήμιν γνωστότατος εκ της μελοποιήσεως του Φάουστ μουσικοδιδάκαλος Γκουνώ έπερατώσεν ισάτως Λειτουργίαν εις μνήμην της έλευθερωτρίας και μάρτυρος Ιωάννας δ' Αρσ, ής ο βίος και τά έργα ήφάλησαν ύπό των ποιητών και μνημονεύονται μετά σεβασμού ύπό των ανθρώπων. Τό νέον τοϋτο έργον του Γκουνώ, όπερ θεωρείται άριστούργημα ύφους και περιπαθείας, εκτελεσθήσεται κατά πρώτον άυριον, 12 Ιουλίου, έν τω μητροπολιτικώ ναφ της πόλεως Reims. Η γλυπτική, ή ζωγραφική και πρό πάντων ή ποιητική ήθανάσιαν ήδη τήν έθνην μορφήν της Αθρηλιανής Παρθένου δι' έργων θαυμασίων. Ηδη έργεται και ή Μουσική δι' έξοχου άντιπροσώπου νά τμήσση τήν μνήμην της κόρης, ήτις έν τή χαλεπωτέρα της Γαλλίας εποχή, καθ' ήν ο άποκλεισμός έβασίλευε και ο εκατονταετής πόλεμος κατέστρεφεν ήδη τήν χώραν, ένέπνευσε τήν έλπίδα, ένένησε τόν ένθουσιασμόν και έγάρσις τήν νίκην και τήν έλευθερίαν εις τήν πατρίδα της! Τέσσαρες αιώνας παρήλθον έκτοτε. Άλλά τους Γάλλους δέν εξημελίωσεν επί τοσοϋτον ο όλισμός της εποχής, ώστε νά λησμονήσασιν τήν ήρωίδα των. Καθ' εκάστην περιφάνη δειγμάτια της εύγνωμοσύνης των δίδονται ως παραδείγματα εις τους άλλους λαούς. Ημεις δέ οι κατά τινά άλλα δουλικοί μιμηταί των κακίωντων, άν έρωτήσωμεν τόν Έλληνικόν λαόν τίνος τήν ιστορίαν ένθυμείται κάλλιον, της Μπουμουλίνας ή της Τραβιάτας, θά λάβωμεν άπάντησιν, ήν δέν τολμήωμεν νά χαράξωμεν.

Όλοι οι κλάδοι έχουν τις παραδοξότητες των, και η στατιστική τας ιδίας της. Μία δε τούτων είναι βεβαίως και η εξέλιξη, ην παραλαμβάνομεν εκ των γερμανικών φύλλων. Στατιστικός τις αριθμών τα σιδηροδρομικά δυστυχήματα, λέγει: "Εν θύμα αναλογεί εν Αγγλία επί 1,256,290 επιβατών, εν Γαλλία, επί 1,955,555, εν Βελγίω επί 8,861,804, εν Βαδία επί 17,514,977 και εν Πρωσσία τέλος εν επί 21,411,488 επιβατών. Έκ τούτου αποδεικνύονται τρία τινά: 1ον ότι το ασφαλέστερον πράγμα του κόσμου είναι να ταξειδεύωμεν πάντες διά των... Πρωσικών σιδηροδρόμων, 2ον ότι ο στατιστικός είναι βεβαίως Πρωσός, και 3ον ότι εξέλεξε διά τους υπολογισμούς του τον χρόνον καθ' ου δεν συνέβησαν δυστυχήματα εν τῇ πατρίδι του! Αλλά και άλλο τι αποδεικνύεται εκ τῆς εν λόγω στατιστικῆς. Ὅτι ἡ Ἑλλάς υπερέρχει πάντων των μεγάλων κρατῶν... κατά τὰ σιδηροδρομικά δυστυχήματα.

Η ΓΥΝΗ

Μία εκ των φιλαυτών ιδιοτροπιῶν τῶν γυναικῶν εἶνε... τὸ νὰ ἐγώσῃ ὠραίας εἰκόνας. Περὶ τούτου δύνανται νὰ μαρτυρήσῃ και οἱ κ.κ. ζωγράφοι και φωτογράφοι οἱ μεταβαλλόμενοι κἀποτέ εἰς... Πλαστογράφοι ἴνα ἐπιχαριστήσῃ τὴν ἀβραν πελατεῖαν των. Διὰ τοῦτο εἰς αὐτὰς ἰδίως θ' ἀρέσκη ἡ κατωτέρα εἰκὼν τῆς Γυναικὸς ἢ ἔγραψε μεγάλη ἐπισημότης τοῦ αἰῶνος ἡμῶν, ὁ Φλαμμάριον, ὅστις και εἰς εἰδικότης δύνανται νὰ θεωρηθῇ...

— Πόσον εἰσθε κόλακες!
— Ἄφου καταγίνεται εἰς τὴν ἐπιστήμην και τὴν ἐξέτασιν τῶν... ἀστέρων!

Φύσει ποιηθεῖσα ὅπως ἀγαπᾷ και ἀγαπάται, ἡ γυνὴ πρέπει νὰ ἀρέσκη, νὰ κοσμηθῆται διὰ τοῦ κάλλους, νὰ εἶνε θελκτικῆ. Ἐπομένως αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρχικὴ και διηγετικὴ αὐτῆς τάσις. Ἐμεῖς ὁ ἐγκέφαλος διὰ τῆς τελειοποιήσεως ἠδυνήθη, νὰ συλλάβῃ τὴν ἰδίαν ταύτην, ἤρξατο εὐθὺς ἐργαζόμενος πρὸς τοῦτο. Ἡ βασιλεία τῆς γυναικὸς ἀρχεται ὄντως βασιλεύει ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, και ἀπὸ ἑκατὸν χιλιάδων ἐτῶν πρὸς τοῦτο ἐργάζεται. Ὁ ἀνὴρ ἀπανταχοῦ δίσπειρε τὰς ἑαυτοῦ προσπαθίας, ἐφῆρε τὰς ἐπιστήμας, τὰς φιλοσοφίας, τὰς θρησκείας, τὰς στρατιωτικὰς και πολιτικὰς ἀρχάς, τοὺς νόμους, τὰ σχολεῖα, τὰς τέχνας και τὴν βιομηχανίαν. Τῆς γυναικὸς ὁ διακαὴς πόθος ὑπῆρξεν οὗτος: ν' ἀγαπᾷ και νὰ κυριάρχῃ διὰ τοῦ ἔρωτος. Καὶ τὸ κατέρωθον ὁ ἀνὴρ σήμερον εἶνε εἰς τοὺς πόδας τῆς. Παρὰ τοῖς ἴσους τὸ ἄρρεν εἶνε ὠραιότερον, μᾶλλον κεκοσμημένον, κομψότερον και μᾶλλον ἐπιδεικτικὸν διὰ τῶν θελκτικῶν αὐτοῦ στολισμάτων. Συγκρίνατε τὸν πετινὸν πρὸς τὴν ὄρνιθα, τὸν ταῦ και τὸν φασιανὸν πρὸς τὰς θηλείας των, τὰ πτηνά, τὰ ἔντομα, τὰ τετράποδα, τὰ μαστοφόρα, τὸν λέοντα πρὸς τὴν λέαιναν, τὸν τίγριν πανταχοῦ ἀνεξαιρέτως τὸ ἄρρεν υπερέρχει τῆς θηλείας κατὰ τὴν ὠραιότητα. Τὸ αὐτὸ παρετηρήθη και παρὰ τοῖς ἀρχεγονοῖς ἀνθρώποις (παρὰ τοῖς ἀγρίοις οἱ ἄνδρες βάρπτουσι τὸ πρῶσον ἐπιμελίστερον, κοσμοῦσι τὰ ὠτα πλεῖστον, τὴν δίνα, τοὺς βραχιόνιας, τοὺς πόδας). Ἡ γυνὴ ὅμως, ἀκαταγωνίστως ἐπιδιόκωσα τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ἠλλάξε τὴν πορείαν τῆς φύσεως.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκτίσαντο μεγαλειτέραν ἡδύτητα και ταυτοχρόνως ἔκφρασαν ἐπιβλητικὴν, οἱ στοργῆλοι βραχιόνιας ἐγεί-

νοντο κομποί, ἡ ἐπίδερμις λεῖα, τὸ πρόσωπον εὐγενέστερον, ἡ κόμη μεταξὺν και μακρά, οἱ πόδες και αἱ χεῖρες μικρότεροι, τὸ σῶμα ἀνεπτύχθη εὐπρεπῶς και ἀνεπαίσθητως, καθὼς τὸ φῶς τῆς αὐγῆς, ἡ εὐθα ἀνυψώθη, κυρίαρχος και λάμπουσα εἰς τὰς ἀκτίνας τῆς ἡμέρας: ὁ ἀνὴρ θελκθεὶς ὑπὸ τῶν νέων πούτων τελειοποιήσεων, πάντοτε ἐξελέξατο ὡς συμβίβιος τὰς ὠραιότερας, αἰετίνες, κατασταθεῖσαι μητέρες, ἔτερον θυγατέρας, ἄς οἱ ἄνδρες, διὰ τῆς αὐτῆς ἐμπνεύσεως, ἐξελέξαντο. Ἐν τῇ ἀνθρωπότητι ἐκλέγει ὁ ἀνὴρ και τοιαύτη εἶνε ἡ πρόδοσις ἐν τῇ γυναικείᾳ καλλόνῃ, ἐπομένως και ἐν τῇ καλλονῇ ὀλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἐν τῷ βασιλείῳ τῶν ζώων τὸ ἄρρεν προσπαθεῖ νὰ ἀρέσκη εἰς τὰς θηλείας, και τὰ ὠραιότερα — και ἰσχυρότερα — διακονίζουσι τὰ εἶδη. Τὸ αὐτὸ παρατηρεῖται εἰς τοὺς πθήκους και εἰς τὰς ἀγρίας φυλάς.

Ἐν τῇ ἀνθρωπότητι ἡ γυνὴ ἰδιαζόντως ἐπεμελήθη τοῦ κάλλους. Ἀνακατόν ἐφεύρε τὰ διάφορα ἐνδύματα, εἶνε και τοῦτο ὑπολαβάνον αἰσθημα φιλαρκειῶσι.

Ὁ ἔρωσις, ὡς εἶκος, συνοδεύεται ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας. Ὁ πόθος τῆς γυναικὸς, ὅπως πάντοτε βασιλεύη και διαλάμπῃ, συντελεῖ εἰς τὴν πρόδοσιν και τὴν τελειοποίησιν τοῦ εἶδους. Ἡ γυνὴ θέλει νὰ εἶνε ὠραία, νὰ ἔχῃ ὠραῖον σῶζον και ὠραία τέχνα. Εἶνε ὁ ἐνδόμωχος και φυσικώτερος αὐτῆς πόθος. Ἄν ἐπιδιόκῃ τὴν τύχην ἢ θέσιν τινὰ ἀνωτέραν, ἢν δύνανται νὰ τῇ δώσῃ ἡ δόξα τοῦ συζύγου τῆς, τὸ πράττει ὅπως διαλάμπῃ και αὐτὴ ὁ ἀνὴρ ἀναγκάζεται νὰ τὴν ἀκολουθῇ ἐν τῇ κομψότητι, νὰ περικουιῆται ἑαυτὸν, νὰ λεπτινῇ τὸ πνεῦμά του, και, καιτοὶ φυλάττων τὴν ἀρχικὴν ὑπεροχὴν, ἢν τῷ ἔδωκεν ἡ ἰσχύς και τὸ λογικὸν τῷ διατηρεῖ, νὰ μὴ φαίνονται κατώτερος τῆς γυναικὸς ὡς πρὸς τὸ λεπτόν των αἰσθημάτων. Ἐντεῦθεν παρήχθησαν ἡ ἐξευγένισις τῶν ἡθῶν, ἡ τελειοποίησις τῆς γλώσσης, ἡ γέννησις τῶν καλῶν τεχνῶν. Ἄνευ τῆς ἐπιρροῆς τῆς γυναικὸς, ἡ μουσικὴ, τὸ θέατρον, ἡ ζωγραφικὴ, ἡ γλυπτικὴ, και αὐτὴ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ, ἡ διακόσμησις τῶν διαφόρων οἰκημάτων, οἱ ναοὶ αὐτοὶ, αἱ θρησκείαι, ἡ ποίησις, και μὴ λέξει πᾶν ὅτι ἐν τοῖς ἀνθρωπίνους ἔργοις ἐμπνέεται ὑπὸ τοῦ αἰσθημάτων και τῆς καλαισθησίας θὰ εἶχον μείνει λίαν ὀπίσω. Ἄκαταγωνίστως ἀμιλλα ἔθηκε τὸν ἀνδρα πρὸς τὰ ἐμπρός, αἱ δὲ διανοητικαὶ αὐτοῦ δυνάμεις μὲγαλως ἀνεπτύχθησαν.

Εἰς τὰ βραδέως κτηθέντα ἐξωτερικά ταῦτα προτερήματα ὑπὸ τῆς γυναικείας ἐπιμονῆς ἠνάθησαν και προτερήματα ἐσωτερικά, ἔχοντα, ὡς τὰ προηγουμένα, τὴν αὐτὴν καταγωγὴν, τὸ αἰσθημα. Ἡ γυνὴ κατέστη ὑπερβαλλόντως τρυφερὰ και καλή, ἐκτίησαστο ἀφοσίωσιν διὰ πᾶν ὅπερ πάσχει, και ἡ ἀνάγκη αὐτῆς ὅπως ἀγαπᾷ, τὴν καθιστᾷ ἱκανὴν νὰ θυσιασθῇ διὰ τὸ καλὸν ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ γυνὴ διψᾷ ἰδανισμόν, και ὅπταν δὲν εὐρίσκη ἐν τῷ ἔρωτι και τῇ μήτρικῃ στοργῇ πῆν εὐχαρίστησιν τῶν πνευματικῶν αὐτῆς ἐξάψεων, προτιμᾷ νὰ βυθίζεται ἐντός τοῦ θρησκευτι-

κοῦ μυστικισμοῦ, ἢ ν' ἀρνῆται τὰς διακαεῖς αὐτῆς εἰδέας.
Ὅριλλον λοιπὸν ν' ἀναγνωρίσωμεν αἰεὶ τὸ ὠραιότερον ἡμῶν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, μὲρα ἐνεργὸν εἰς τὴν ἡθικὴν και φροσικὴν πρόδοσιν τοῦ ἡμετέρου εἶδους.
Ἄν δὲν εἰμεθα πλέον πῆθηκοι, τοῦτο κατὰ μὲρα μέρους ὀφείλεται εἰς τὴν γυναικα.
(Μεταφράσις: Τ. Ζ.)

CAMILLE FLAMMARION

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΜΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ ΠΟΡΟΥ, ΚΥΘΗΡΩΝ ΚΑΙ ΦΟΛΕΓΑΝΑΡΟΥ

— Πῶς θέλεις νὰ ἴδῃς τὸν οὐρανόν, ἀφου δὲν δύνασαι νὰ ἴδῃς τὰ... ὠτὰ σου;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη, ἣτις ἐθύσθη ποτε εἰς βαθείας σκέψεσι μὲγαν ἀστρονόμου, ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς διδάγμα ἐπιμελίστερον δι' ἐκείνους ἐκ τῶν ἡμετέρων, οἵτινες μετὰ καθαρᾶς συνειδήσεως και ἀδιστακτικῆς ἀναλαμβάνουσι νὰ συγγράψωσι βιβλία περὶ τῶν πηγῶν τοῦ Νεῖλου, ἐν ᾧ οὐδ' ἐφρόντισαν ποτε νὰ μάθωσι τοῦ τοῦ Ἰλιόσου κἄ ἐκδοθῶσι.

Καὶ ὁ μὲν ἀστρονόμος, μάταίως συστραφεῖς περὶ ἑαυτὸν ἵνα ἴδῃ τὰ ὠτὰ του ὡς κινῆσθαι, εἰς τὴν οὐρανὸν τὸ ὅπολον φιλοπαίγμων κύριος εἶδσε τεμάχιον ταινίας, θὰ προσφύγῃ τέλος εἰς τὸ κάτοπτρον τῆς συζύγου του, ἵνα ἱκανοποιήσῃ ὅπως δῆποτε τὴν περιέργειάν του, πρὶν ἢ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἀστρονομικὰς του ἐρεῦνας. Ἀλλὰ ποῦ θὰ προσφύγῃ ὁ πτωχὸς κατόικος οἰαδῆποτε δευτερευούσης πόλεως ἢ νήσου, ἵνα μάθῃ ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς ἰστορίας και τῆς τοπογραφίας τῆς πατρίδος του; ἢ πόσον θα λυπηθῇ ὁ λογιώτατος σπουδαστής, ἀφου μετ' ἐπιδειξὶν τινὰ γνῶσεις περὶ τῶν ἀνωτέρων τῆς γῆς ἀκρων εὐρεθῇ ἐξαιρῆσις ἀφανὸς, ὡς τὸ κάθισμά του, πρὸ ἀπλουστάτης τινὸς ἐρωτήσεως περὶ τῆς γενεθλίου του χώρας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι ἔργον ἀξίον παντός ἐπαίνου ἐπιχειροῦσιν οἱ συγγράφοις μονογραφίας, ἐν αἷς, ὡς ἐν τῷ κάτοπτρῳ τοῦ ἀστρονόμου, δύνανται πᾶς τις νὰ ἴδῃ τὰ πλησιέστερον αὐτῷ κείμενα πρὶν ἢ ἐπιδοθῇ εἰς εὐρυτέρας μελέτας, και ἐν αἷς και ὁ ἀπαιδευτὸς ἀσὸς νὰ διδαχθῇ τὰ τῆς ἰδιαίτερας πατρίδος του και ὁ λόγιος νὰ ἀρυσθῇ γνῶσις, ἄς μόνον εἰδικὴ μελέτη ἠδύνατο νὰ τῷ παράσχη.

Διὰ ταῦτα πάντα, και τινὰ ἄλλα ἀκόμη, συγχαίρομεν τοὺς ἐξυπηρετοῦντας τὴν ἰδέαν ταύτην κ.κ. Ἐμμ. Κανέλλη, ἐκδόντα συντομὸν ἀλλὰ περιεκτικωτάτην περιγραφὴν τῆς νήσου Πόρου, Ν. Δελακοβίαν, διὰ τὸ χρησιμωτάτον αὐτοῦ βιβλίον ἢ νήσος Κέθηρα, και Ζαφείριον Γαβαλᾶν, ὃν ἡ νήσος Φολεγανάρου διὰ τὸν τρόπον καθ' ὃν περὶ αὐτῆς πραγματεύεται, τὴν πλουσίαν ἴλην και τὴν ἐπισημογικὴν κατάταξιν, εἶνε συμβολὴ εἰς τὴν ἐν γένει ἑλληνικὴν ἰστορίαν, ἀξία ἰδιαίτερας μελέτης.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΑΓΓΕΛΙΩΝ. Ὁ στίχος ἀπᾶξ δρ. 1, δις 1,80. Διὰ πλεονετίας καταχωρήσις κατ' ἀποκοπήν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν

- 100) Νέα Ὀδύσεια, ἦτοι Α' περίπλους τοῦ Ὀδυσσεύς, Γεωγραφία, διασκευασθεῖσα ὑπὸ Κ. Σακελλαρίου, πρὸς χρῆσιν τῶν δημοτ. σχολείων. Ἀθήνησι, σχ. 8ον, σελ. 126.
101) Ἐξέλιξις τοῦ νεοεραριστικοῦ πνεύματος τοῦ ἐνεστώτος αἰῶνος, Π. Κραπότιν. Ἀθήνησι, σχ. 16ον, σελ. 32.
102) Ῥουὶ-Βλαῆς Βίχτωρος: Ὀδύκω, μεταφράσις ἐμμετρος Εὐγένιου Γ. Ζαλοκώστα. Ἀθήνησι, σχ. 8, σελ. 37.
103) Ἱατρικὸν Δεξιόλογον Ἑλληνολατινικόν, ὑπὸ Σέδλων Ν. Χωματιανοῦ, διδάκτορος τῆς Ἱατρικῆς και ὑπάρχου τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ἀθήνησι 1887, σχ. 8ον, σελ. 222.
Corpus juris Civilis μετὰ μεταφράσεως εἰς τὴν ἑλληνικὴν, ὑπὸ Ἡλία Λιτκοπούλου. Ἐκδότης Ἀνέστης Κωνσταντινίδης. Πανδύναται (τεῦχος συμπληρώσεως, ἀριθ. 4). Τεῦχος 12ον.

Ἀγγέλλονται

Ἰστορικῶδες ἰδιωτικὸν διεθνὲς δίκαιον τῶν γάλλων νομομαθῶν Bourdon—Kianne et Magron, κατὰ μεταφράσιν Ν. Γ. Μαντζαβίνου, δικηγόρου. Βίχτωρος Ὀδύκω ἀπομνημονεύματα, κατὰ μεταφράσιν Κ. Α. Δόσκου και Ν. Α. Βιδάλη.

Γ. Κ. ΥΠΕΡΙΔΟΥ
ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ ΑΧΘΟΦΟΡΟΥ, μυθιστόρ. εἰς 4 τμ. 4. — Ο ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΛΑΒΡΓΗΣ, διήγημα. — ΝΥΞ ΚΟΡΟΙ, διήγημα. — Η ΚΑΒΑΝΘΙΝΗ, διήγημα. — Ο ΠΥΡΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΔΑΝΙΗΛ, διήγημα. — ΑΕΙΡΙΑ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑ ΜΑΙΝΑΣ, ποιήσις. — ΑΥΚΟΦΩΣ, ποιήσις. — ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΙΟΥ, μῆμος.
Ἐδίδονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τῆς Ἑστίας.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΑΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Table with columns for routes (ΑΝΘΩΣ, ΚΑΘΩΣ), distances (Χιλιόμετρα), and dates (1886, 1887). Includes sub-tables for Piraeus-Athens and Piraeus-Peloponnese routes.

ΕΒΔΟΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ Πλατεία ΚΕ' Μαρτίου, παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ
ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕΤΑ ΔΕΛΤΙΟΥ και πωλεῖται λεπτ. 15. Παλαιὰ φύλλα λεπτ. 20.
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ἐν Ἑλλάδι δραχμαὶ 10. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσά 12.

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΛΥΚΕΙΟΝ
Αἱ ἐγγράφαι πρὸς ἐξέτασιν ἐπὶ κατατάξει εἰς τὸ Λύκειον ἀρχονται τὴν 20 Ἀδούστου προσεχούσ, αἱ δὲ ἐξετάσεις τὴν 3ην Σεπτεμβρίου. Πληροφορία δίδονται εἰς τὸ Λύκειον ἀπὸ τῆς 8—9 π. μ. καθ' ἑκάστην.
Ὁ διευθυντὴς Θ. ΝΕΓΡΗΣ.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΕΚ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΡΤΙΩΣ ΕΞΕΛΘΗ ΦΑΟΥΣΤ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΓΚΑΙΤΕ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣΤΗ ὑπὸ
ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣ ΠΡΟΒΕΛΕΤΙΟΥ
Μετὰ 65 τυλογραφημάτων και 14 φωτογραφῶν κατὰ
Α. ΚΡΕΔΙΤΤ
Τεῦχος δευτέρον
Ὁ Φάουστ ἐκτυπωθήσεται μετ' ἐξαιρέτου φιλοκαλίας ἐν Γερμανίᾳ, δημοσιουθήσεται δὲ εἰς ἑπτὰ τεύχη, ἐκδιδόμενα κατὰ μὴνα πέντασσι δὲ τεύχος, ἀρκαμμένον ἐκ τριῶν τυπογραφικῶν φέλλων εἰς σῆμα 4ον και κοσμοῦμενον ὑπὸ δύο ὀλοσελλῶν φωτογραφῶν και πολλῶν ἐν τῷ κειμένῳ εἰκῶν, τιμάται ἐν Ἀθήναις και ταῖς ἐπαρχίαις δραχ. 4. Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 4. — Ὁ Δόκλιχρον τὸ σύγγραμμα, πρόκληροῦμενον, τιμάται ἐν Ἀθήναις δραχ. 24. Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 24. Ὁ λαμβάνων τὸ πρῶτον τεῦχος θεωρεῖται συνδρομητὴς και ὑποχρεῖται διὰ τὴν συνέχειαν μέχρι τέλους τοῦ συγγράματος.
Συνδρομητὰς ἐγγράφοισι τὰ κυριώτερα βιβλιοπωλεία.

VALS

Ἐν τῷ Φαρμακείῳ Γ. Τ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ ἐν Σύμφ. Πρόσφατα ἀποστὶλλονται κατὰ μῆνα ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας τῆς φάλης δραχ. 1,40. Τοῖς ἀγοράζουσι κίβωτια γίνεται ἐκπτώσις.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΩΝ ΣΙΑΠΡΟΔΡΟΜΩΝ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ
Εἰσπράξεις ἀπὸ 1 μέχρι 30 Ἰουνίου
1886 1887
Χιλιόμετρα 186 Χιλιόμετρα 289
Δρ. 102,494,75 Δρ. 100,786,70
Εἰσπράξεις ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου μέχρι 31 Μαΐου » 508,747,55
Ὀλικὸν εἰσπράξεων ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου μέχρι 30 Ἰουνίου τοῦ 1887. Δρ. 609,534,25
(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Διευθύνσεως).

Διευθύνσεις

Table listing various publishers and their addresses, including Timotheos Bessizis, Ioannis Pampianou, and others.

Table with 3 columns: Ημερομηνία, Ημέρα, Ημερολόγιον. Includes dates from 23 to 29 July and corresponding days and calendar names.

Ανατολή 4.58'. Δύσις 7.14'. Μέγεθος ημέρας 14.16'.

ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

11 'Ιουλίου. Η μεγαλομάρτυς Εύφημία, ης τὸ λείψανον σώζεται ἐν τῷ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πατριαρχείῳ, ἀπέθανε μαρτυρικῶς ἐπὶ Διοκλητιανοῦ περὶ τὸ 305, διαγαγοῦσα τὸν βίον ἐν ἀρετῇ καὶ παρθενίᾳ, ἡ δὲ μνήμη αὐτῆς εορτάζεται τῇ 16 Ἰουλίου. Σήμερον τελείται ἡ ἀνάμνησις τῆς κυρώσεως τοῦ λεγομένου Ὁροῦ τῆς Πίστεως, γενομένης ἔτι. Ἐπὶ Μαρκιανῶν καὶ Πουλχερίας συνεκροτήθη ἐν Χαλκηδόνι ἡ Δ' Οἰκουμένη συνόδος, συγκειμένη ἐκ 630 Πιτέρων, κατὰ τῶν μονοφυσιτῶν Διόσκορου καὶ Εὐτυχῆ. Καὶ οὗτοι δὲ καὶ οἱ Πατέρες συμφωνήσαντες ἐγράψαν τὰ δόγματα τῆς πίστεως τῶν ἐξ ἑνα τόμων ἐκότερος, ὃν ἀπεκάλεσαν Ὁροῦν, ἀφῆκαν δὲ τὴν ἀπόφασιν εἰς τὴν ψήφον τοῦ Θεοῦ. Τοὺς δύο τόμους ἐνενοτο ἐν τῇ λάρνακι, ἐν ἧ τὰ λείψανα τῆς Ἁγίας, καὶ ἐσφράγισαν αὐτὴν μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἠνεψῆσαν τὴν λάρνακα παρόντος καὶ τοῦ Βασιλέως, καὶ εὐρον τὸν μὲν τόμον τῶν αἰρετικῶν εἰς τοὺς πόδας τῆς μάρτυρος, τὸν δὲ τῶν Ὀρθοδόξων Πατέρων κρατούμενον ὑπὸ τῆς δεξιᾶς αὐτῆς.

14 'Ιουλίου. Ὁ ἀπόστολος Ἀκύλας κατήγετο ἐκ τοῦ Πόντου τῆς Ἀσίας καὶ ἦτο Ἰουδαῖος τὸ γένος. Τῷ 52 ἔτι μ. Χ. ὅτε ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἦλθεν εἰς Κόρινθον, αὐτὸς εὗρίσκειτο ἐκεῖ μετὰ τῆς γυναίκος αὐτοῦ, οἵτινες ἐξενάγησαν ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς τὸν ἀπόστολον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν. Διὰ τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἐπίστευσαν εἰς Χριστὸν, ἠκολούθησαν δ' αὐτῷ ἕκτοτε συνεργούντες καὶ συγκινδυνεύοντες. Τὸν ἀπ. Ἀκύλαν ἀναφέρει ὁ Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῇ του. Ἄγνωστον δὲ ποῦ, πότε καὶ πῶς ἐτελεύτησεν. — Ὁ δὲ ἅγιος Ἰωσήφ ἦτο ἀδελφὸς Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, ἀμφότεροι δὲ οἱ ἀδελφοὶ ἐποίησαν τὸν Κανὼνα τοῦ Τριῦιδίου. Ὁ Ἰωσήφ ἐγένετο ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, διὰ δὲ τὰ φρονήματα αὐτοῦ καὶ τὸν ζῆλον ὑπὲρ τῶν εἰκότων ἐξωρισθῆ τοῦ θρόνου του ἐπὶ Θεοφίλου καὶ ἀπεβίωσεν ἐν ἐξορίᾳ, πολλὰς ταλαιπωρίας καὶ βασάνους ὑποστάς.

18 'Ιουλίου. Ἡ ἅγια μάρτυς Ἰουλίττις ἠμασεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, κατήγετο δὲ ἐξ Ἰκονίου. Ἐνεκα τῶν ἐπικρατούντων διωγμῶν κατὰ τῶν χριστιανῶν, χριστιανὴ καὶ αὐτὴ μετὰ τοῦ τριτοῦ υἱοῦ τῆς Κηρῆκου ἐφυγεν εἰς Σελεύκειαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ταρσόν, ὅπου συνέλαβεν αὐτὴν ὁ ἡγεμὼν καὶ τὴν ἀπεκράρισε τοῦ τέκνου τῆς σπουδάζουσα διὰ τῆς κολακείας νὰ τὸ προσελκύσῃ εἰς αὐτόν. Ἀλλὰ τὸ παιδίον, φελλίζον τοῦ Χριστοῦ τὸ ὄνομα καὶ ἰδὼν ὅτι ἀπεμακρύνθη τῆς μητρὸς, ἐλάκτισεν ἰσχυρῶς τὸν ἡγεμόνα, ὅστις ὀργισθεὶς ἐξεσφενδόνισεν αὐτὸ μακρὰν, ἐκπνεύσαν πρᾶσσημα. Καὶ ἡ μήτηρ δὲ πολλὰς ὑποστάσας βασάνους, ἀπέθανε μαρτυρικῶς τῷ 296 μ. Χ. ἔτι.

ΜΙΚΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἐδημοσιεύθη ὁ ὑπὸ τῆς Βουλῆς ψηφισθεὶς νόμος περὶ τοῦ ὑποδεεστέρου προσωπικοῦ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν. — Διὰ Β. διατάγματος εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν ἐδόθη πίστωσις 5,708,108 πρὸς ναυπήγητον πλοίων πολεμικῶν. — Διὰ Β. διατάγματος καθρηγῆθησαν αἱ δύο θέσεις τῶν ἀντιστρατηγῶν ἡ ὑποστρατήγων γενικῶν ἐπιθεωρητῶν τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν ὑπαπιστῶν αὐτῶν, ἐτίθη δὲ διὰ τοῦτο εἰς

διαθεσιμότητα ὁ ἀντιστράτηγος κ. Β. Σαπουντζάκης. — Δι' ἀποφάσεως τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἐπετρέπη ἡ ἐξαγορὰ τῆς ἐν εἰρήνῃ προσθέτο ὑ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας εἰς τοὺς καταβάλλοντας δι' ἕκαστον μῆνα ἀπαλλαγῆς προσθέτου ὑπηρεσίας χρηματικῶν ποσῶν, ἴσον πρὸς τὸ ἡμισυ τοῦ ἀπληροῦ εἰσοδήματος, ὅπερ ἔχει ὁ ζῆτῶν τὴν ἀπαλλαγὴν. — Διωρίσθη ἐπιθεωρητῆς τῶν προξενικῶν ἀρχῶν τῆς Ἑλλάδος ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὁ ἐφέτης κ. Φ. Σακελλαρόπουλος.

ΕΓΧΩΡΙΑ

Κατὰ τὰς ἐνεργηθείσας τῆ παρελθούσῃ Κυριακῇ δημοτικὰς ἐκλογὰς ἀνεδείχθησαν δημάρχοι: Ἀθηνῶν Α. Συγγρός· Πειραιῶς, Θ. Ρετσίνας· Πατρῶν, Γ. Ρούφος· Αἰγίνης, Ἄρ. Πέπας· Βόλου, Γ. Καρτάλης· Πύργου, Π. Αὐγερινός· Μεγαλοπόλεως, Α. Ζέρβας· Αἰτωλικοῦ, Ε. Μπέλλιος· Ναυπακτίας, Ν. Φαρμάκης· Μεγάρων, Α. Αραπάκης· Λεβαδείας, Χ. Κουτσουπέταλος· Δαρίσεως, Δ. Γαλάτης· Γόρτυνος, Γ. Σπυρακόπουλος· Θηβῶν, Οἰκονόμου· Ἀμφίσης, Ν. Κόκκαλης· Κραθασαρῆ, Δ. Καραγιάννης· Κερκύρας, Θεοτόκης· Χαλκίδος, Ἡρ. Γαζέπης· Ἐλευσίνος, Σακελλαρόπουλος· Ἀργούς, Γ. Καλμουῆγος· Αἰγίου, Κανελλόπουλος· Ἀργιῶν, Καρακίτσος· Σύρου, Τσιροπινῆς· Ν. Ψαρρῶν, Ζαχαρίας· Σίφνου, Προβελέγιος· Κυπαρισσίας, Γ. Γεωργακόπουλος· Ἀταλάντης, Σ. Φιλίππου· Σκιάθου, Γ. Γεωργιάδης· Μεσολογγίου, Ν. Μικηλῆς· Λευκάδος, Ἀρβανίτης· Τριπόλεως, Α. Κατζίσαράντου· Μυκόνου, Καλαγεράς· Κορίνθου, Γ. Δηλιγιάννης· Πάρου, Μάτσας· Σπυριδίου, Α. Κυριακός· Λαμίας, Θ. Αἰζός· Ἄνω Σύρου, Μαραγκός· Παξῶν, Μπόγδανος· Ναυπλιέων, Κότσωνοπουλος· Πύλου, Τσικλητήρας· Ζακύνθου, Α. Καρρέρ· Σπάρτης, Δ. Μελετόπουλος· Γυθείου, Β. Κελεχανδής· Καλαβρύτων, Β. Δουβος· Καρπενησίου, Κ. Ἰατριδῆς· Ἀγιοσίου, Ἰακωβάτος· Ἰθακῆσιων, Μαρατός· Καρδίτσῆς, Χ. Λάμπας· Μονεμβασίας, Π. Ρίτσος· Ἰθάκας, Οἰκονόμου· Ἄλμυρου, Ἀργυρόπουλος· Καλαμών, Π. Μαυρομυχαλῆς· Τρικάλων, Κανούτας· Ἄρτης, Ἀντωνόπουλος· Κυθήρων, Ν. Τάκος· Ἀνδρισαλῆς, Ζαφειρόπουλος· Φαρσάλων, Οἰκονομίδης· Δομοκοῦ, Οἰκονόμου· Γαλαξειδίου, Λουκέρης· Πάρου, Χρυσανθόπουλος· Νάξου, Γ. Λεντούδης· Κέας, Περριδῆς· Μεθάνων, Πολυχρόνης· Ἀρεοπόλεως, Κ. Καπετανάκος· Ἄμφογῶν, Ν. Βλαβιανός· Ἀπειρανθείας, Α. Πολίτης· Θήρας, Γ. Μοσχόγειλος· Σκοπέλου, Ἀστεριάδης. — Πάρεδροι τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. Θρασύβουλος Παπαλεξανδρῆς, Δ. Σηλυβριατῆς, Χ. Νικολαΐδης, Κυπραῖος, Σκαρδάκος καὶ Κρασῆς. Δημοτικοὶ δὲ σύμβουλοι οἱ κ. κ. Τ. Φιλήμων, Α. Κωνσταντινίδης, Δ. Δραγούμης, Χ. Βουρνάκος, Α. Ψύλλας, Ἰω. Σόλων, Ἰω. Δέδες, Σ. Σπάθης, Ἀγ. Γερόντας, Κ. Σταυρόπουλος, Ε. Χοιδῆς, Σ. Ζαχαρίτσας, Δ. Αἰσιώπος, Δ. Καλλιφρονάς, Μ. Λάμπρος, Ζαχαρίας, Α. Ν. Δεσικτάκης καὶ Κ. Σένος. Ἀναπληρωτικοὶ δὲ οἱ κ. κ. Α. Κουτσογιάννης, Δημήτρ. Καμπουρόγλου, Σταμάτιος Μούσης, Γ. Πατύγας, Μ. Χατζηλιάννου. — Οἱ μαθηταὶ τῆς ναυτικῆς σχολῆς τῶν δοκιμῶν, ἐπιβαίνοντες τοῦ ἀτμοδρόμωνος «Ἑλλάδος», ἀπὸ τῆς προεγούσης ἐβδομάδος θὰ ἐκτελέσωσι τὸν κατ' ἔτος γινόμενον πλοῦν πρὸς ἄσκησιν μέχρι τῶν παρκαλίων τῆς Ἰσπανίας προσεγγίζοντας εἰς Τύνιδα ἢ Ἀλγερίαν. — Ο. κ. Γ. Νυζιερῆς

συνίστησεν ἐνταῦθα ἐργαστάσιον καρφοβελώνων.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Κατὰ τινὰ στατιστικὴν ἐν Ρουμανίᾳ τῷ μὲν 1879 ἐγεννήθησαν τέκνα ἐξ ἐλλήνων γονέων 99, τῷ δὲ 1885 μόνον 456. — Ὁ ἐκλογεὶς ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας πρίγκηψ τοῦ Κοβούργου, δεχθεὶς τὴν ἐπιτροπὴν τῆς Βουλγαρικῆς Σοβράνης, εἶπεν ὅτι εἶνε ἐτοιμὸς νὰ κατέλθῃ εἰς Βουλγαρίαν, ἅμα ἡ ἐκλογή του ἐπικυρωθῇ ὑπὸ τῶν Δυνάμεων, καὶ ὅτι ἐλπίζει νὰ κερδίσῃ τὴν συμπάθειαν τῆς Ρωσίας.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἐ λ π. Μ. Μὲ τὸν καιρὸν θὰ κατορθωθῇ νὰ καταστήσωμεν γενναϊοτέραν τὴν μικρὰν ταύτην, ὡς λέγετε, δόξαν τοῦ μυθιστορηματος. Ἀλλὰ... μὰς ὑπόσχεσθε ὅτι δὲν ἀνχνύσκετε καὶ ἄλλα; Κ. Τ. Κηρολίον. Ἀποταθῆτε εἰς τὸ βιβλίον πωλῆσῶν τῆς Ἐστῆς. Γεροντόπαλλη κάρω. Σὰς δίδομεν ἀντὸ λεῖπει τοὺς στίχους ἐκ τοῦ Ἄδριορθώτο ὑ τῆς πρό τινος ἐκδοθείσης συλλογῆς Argentine Saison τοῦ Κοκπέ πρὸς... βοήθειάν σας. Lorsque, vaincu d'un seul regard, je t'ai suivie, Plus d'un m'a dit: «Ecore! A quarante ans passés! Soit. J'ai des cheveux gris aux tempes, je le sais! Mais ma-soif de tendresse est loin d'être assouvie. Α. Ο. Ἐυχαριστοῦμεν, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ δημοσιεύσωμεν χωρὶς νὰ ἀνεγνωρίζωμεν; Ἰ. Σ. Φ. νὰ ἀρεῶν τῆ. Δὲν ἐκρίθη-δυστυχῶς κατάλληλον, μεθ' ὅλον τὸ θερμὸν αἰσθημα ὅπερ περιέχει. Νίχφ. Ἦτο λάθος ἐν τῇ Πενθέρᾳ. Ἀντὶ Νόκω γράφε λόκω. Μήπως ἔχετε τίποτε μετὰ τοὺς τυπογράφους; Β. Β. ἔχετε πάντοτε πληθύνει εἰς εὐάλην πλήρη ἀμμουσία. Αὐτῆ, ὡς γνωστόν, ὑπερομένη ἐπὶ τῶν φλογῶν ἀποσβύσει αὐτάς, καὶ ἐμποδίζει τὴν ἐναρξιν πυρκαϊᾶς. Τώρα, ὡς πρὸς τὰς ἐρωτικὰς πυρκαϊᾶς... ἀγνωστοῦμεν ἂν, ἔχῃ τὴν αὐτὴν δύναμιν. Κ. Τ. Β. Δ., Στ. Α. Κ.) π. ο. λ. ν. Χρήματα ἐληφθησαν καὶ σώματα ἐστάλησαν. Κ. Ι. Οὐαί ἐν προσφάτῳ καταστάσει αἱ κηλίδες τῆς μελάνης ἢ τοῦ οἴνου ἐξελίφονται ἐκ τοῦ ὑφίστατος διὰ τεμαχίου (καχάριμος, ἦτις ὡς σῶμα παρῶδες ἀπορροφᾷ τὰ κερωσμένα ὑγρά. Μετὰ τοῦτο ἀρκεῖ ταχεῖα πλύσις δι' ὕδατος καθαροῦ ἢ καὶ σαπωνοῦχοῦ. Ἄν δὲ ἀπομείνωσι ἀντίματά τετα, τότε μεταχειροσθήτε ἐναντίον τῶν ἄμμοις κειομένου θεοῦ, ἡ διάλυσιν ὀξυκαίου ὀξέος, ἡ τέλος ἀραιῶν διὰλυσιν λευκαντικῶν τινος ἄλατος. Μ. ὁ ὡ π. π. Πρῶτον ὅς συνιστῶμεν καλὰ ἄμματοῦχια καὶ δευτέρον τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν τοῦ βασιλέως Καρόλου II, ἐξηγουμένου τὸν λόγον δὲ ὅν εἶχε πάντοτε ἐκ δεξιῶν του τὸν Τιτανόν. «Δύναμαι νὰ δημιοργήσω ἕνα δοῦκα, ἀλλὰ ποῦ θὰ εἶρω ἄλλον Τιτανόν; Α. Α. Α. Ἄν ἐρωτήσῃτε ἄλλους, ἀγνωστοῦμεν τί θ' ἀπαντήσωσιν. Ἡμεῖς δὲ λέγομεν ὅτι φορτικὸς δὲν εἶνε ὁ ἀνόητος ὅστις σιωπᾷ, ἀλλ' ὁ ἀνόητος ὅστις ὀμιλεῖ... ἡ μάλλον γράφει. Ἄ καὶ δ. Ἀλγνορίζετε σὲς εἰς ποῖον κή-πονον φθόνται θεοὶ ἐκατομμυριοῦχοι; γράψετε μας, παρακαλοῦμεν, διὰ νὰ δρέψωμεν μερικῶς. Β. ρ. α. χ. α. Δεσποινίδι Α. Κ. Ἐ ρ κ ρ α ν. Ὁμολογήσατε ὅτι ἐμεθὰ πολὺ ἀβρόφρονες διὰ ν' ἀπαντήσωμεν. Μήπως ἐνομιμάτε σὲς θὰ ἐκτεθῶμεν ἀνάδοχοι τοῦ ἰδικού σας; Ἄς εἶνε καὶ αὐτὸ καλέστε τὴν... Ψ ἦ φ ο ν. Ἄφοῦ δὲ εἶνε μάρτυρ... θὰ σὰς σώσῃ ἀπὸ ἐπισκέ-φει... ἐκλογικὰς. Πυργίω. Σὰς δίδομεν εἰς χ-ρίστους τὰς χρονολογίας τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ θανάτου τῶν καίτοι κοπιᾶζομεν πολὺ διὰ τοῦτο: Βερανζὲ 1780—1857, Βοαῶ 1636—1711, Σατωβριᾶν 1768—1848, Δελβῆν 1793—1843, Διδροῦ 1712—1784, Δουμάς 1803—1871, Ἄνδρέ 1759—1833, Λα-Φονταίν 1631—1695, Ἀγχαρτίνος 1792—1869, Μαλέρβ 1556—1628, Μισελῆ 1798—1874, Μουζῆ 1810—1857, Σκριβ 1791—1861, Στεῖλ 1766—1817, Σὺκ 1804—1857, Βολταίρος 1694—1778, Φενελὸν 1651—1715, Βοσούβ 1627—1704 καὶ Μιλεβοῦ 1782—1816, Κ. Κ. Ταγγάνου. Ἐυχαριστῶς. Ν. Δ. Σ ὅ ρ ο ν. π. μ. ρ. ρ. α. κ. λ. δ. φ. Γ. Γ. Σ μ ὅ ρ η ν καὶ Α. Γ. Α. Ἰπομονὴν δι' Ἐλλεψιν χώρου. Π Κυριολεκτικῶς φ ὡ γ ο δ η με τ.